

8 martie

ziua recunoșterii valorii femeilor în viața cetății

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Uniunea Ziaristilor
Profesioniști din România

Publicație de cultură, atitudine și performanță

Anul XI
nr. 118-119
martie - aprilie
2025

Preț - 10 lei

Așa grăit-a EMINESCU!... (2)

Nicolae VASILE
Membru al Academiei de Științe
Tehnice din România

Pagina 2

Mărturii

Marian DUMITRU

Pagina 3

Curiozități pe
mapamond

Rodica SUBȚIRELU

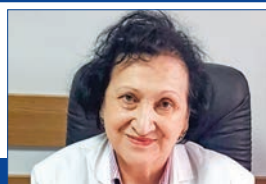
Pagina 5

CHE BELLA VOCE! (I)
- În luminile rampei Moștenirea -

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU

Paginile 8 și 9

Balneofizioterapia, recuperarea
și reabilitarea medicală

Octaviana DAIA

Pagina 15

Cauțiunea judiciară

Avocat Mariana-Daniela BĂDESCU

Pagina 19

Principalele evenimente
ale anului 2025

Radu LEVÂRDĂ

Pagina 20

...să menținem aprinsă
Lumina Vieții...

George VLAICU

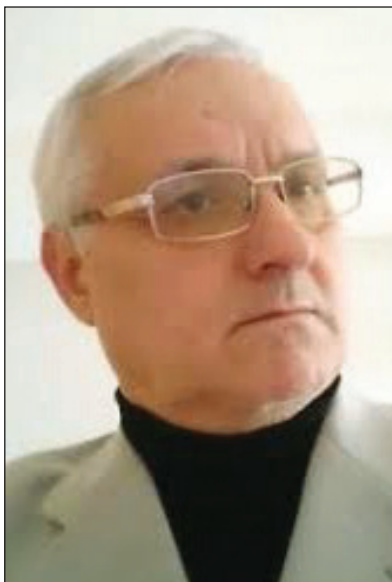
Paginile 21-23

În 1977, Adunarea Generală ONU a adoptat Ziua Internațională a Femeii,
sărbătorită prima oară la nivel mondial pe 8 martie 1975.

Cu toții le datorăm respectul și mulțumirea noastră pentru că există!

La mulți ani, doamnelor!

Așa grăit-a Eminescu!... (2)

Nicolae VASILE

Membru al Academiei de Științe Tehnice din România,
Fost președintele Consiliului Științific
al Comitetului Național Român al Comisiei Mondiale a Energiei

Caracteristic lui Eminescu este că cele trei neeuclidianități, nația, iubirea și poezia, au fost tot atâtea piloni de sacralitate, care numai împreună îi puteau oferi stabilitatea emoțională. Când oricare dintre acestea era pusă în pericol se ajungea la dezechilibrul întregului, precum la o masă cu trei picioare după ce i s-a rupt unul. Celelalte preocupări ale sale au fost căi, mijloace și instrumente menite să-l ajute la atingerea țințelor. Și acestea nu au fost puține. Analizii vieții sale au identificat rezultate majore în: matematică, fizică, economie, drept, istorie, filozofie, sociologie, antropologie, jurnalism etc., studiile acestuia în direcțiile respective fiind de o consistență pe care azi nu o au multe teze de doctorat.

Vremurile vieții lui Eminescu au fost darnice în valori culturale de excepție, încât a încerca astăzi o analiză a relațiilor interumane dintre aceștia ești cuprins de teama de a nu comite vreo blasfemie. A fost contemporan, în cercuri apropiate, cu Maiorescu, Caragiale, Alecsandri, Slavici, Creangă, Macedonski, Conta etc.

Deși sistemismul nu era atunci coagulat ca un model filozofic de gândire, totuși germeni ai acestuia au existat și ne ajută să interpretăm acum anumite întâmplări. Autori din preajma lui Eminescu au publicat, în perioada de maximă eficacitate a acestuia, lucrări esențiale pentru ceea ce avea să urmeze.

Constantin Rădulescu-Motru, foarte tânăr în acea perioadă, publica într-o revistă condusă de Caragiale o serie de articole despre viața și opera lui Nietzsche din care reieșea clar una din tezele fataliste ale filozofiei acestuia, anume că *un om care nu mai are nicio țință de atins nu mai are de ce trăi*. Aceste articole au făcut valvă în epocă, mai ales după încercarea regelui Carol I de a opri publicarea lor, dar acestea și-au continuat apariția datorită marii puteri de voință a lui Caragiale. Ulterior, în 1897, au fost adunate într-o carte, de două ori premieră, fiind prima carte a lui Rădulescu-Motru și prima monografie dedicată filozofului german.

Vasile Conta publica *Teoria fatalismului* (1875-1876) și *Teoria undulațiunii universale* (1876-1877), ambele fiind precursore de sistemism, astăzi fiind demonstrat, prin *Teoria sistemelor*, că răspunsul ondulatoriu este o consecință.

Eminescu, care era o enciclopedie de filozofie, nu putea să fie străin de aceste învățăminte, foarte moderne la acea dată, și nu putea să nu empatizeze cu rezultatele acestora. Mai este ceva ce nu poate fi neglijat, anume, *politica*. Aceasta a jucat un rol de excitație a sa, care deși se declara apolitic, simpatiza pasional cu partidele dominante ale acelor vremuri, uneori chiar schimbându-le între ele. Având în vedere cele trei direcții în care nu accepta niciun fel de compromisuri, Eminescu intra în relații aprige cu cei care atentau la convingerile sale, devenind greu de suportat pentru cei din jurul său. Era adesea în societate precum un diamant într-o grămadă de țărână, chiar și în părțile cele mai elevate ale acesteia precum casa regală, conducătorii politici, mediul academic, mediul literar, presă, etc.

Aceste fiind zise, avem cadrul format pentru analiza celor trei neeuclidianități ale acestuia prin prisma relațiilor cu personalitățile vremii.

Nația, o considera periclitată de partidele vremii prin compromisul acestora cu puterile externe pentru obținerea unor avantaje de moment. „*Mai potoliți-l pe Eminescu!*”, era mesajul pe care P. P. Carp îl transmitea de la Viena mentorului Junimii, Titu Maiorescu, un om cu mari merite în istoria culturii române, dar și cu mari tare de caracter. Comanda a fost executată întocmai, în iunie 1883. Îngerul promovării lui Eminescu ca poet, devenea demon. Prin formarea sa în Austria și Germania și chiar prin relațiile de familie, tot în acea zonă, Maiorescu avea interese care ar fi putut să împiedice pentru o lungă perioadă de timp năzuința românilor din Transilvania de a se uni cu țara.

Iubirea, ca neeuclidianitate, era acea pentru Veronica Micle, restul fiind trecătoare. Aici ar fi fost bine dacă merge ape mână lui Nietzsche, care spunea

*“Iubirea pentru o singură ființă este o barbarie, căci ea este practică în detrimentul tuturor celorlalți. La fel și iubirea pentru Dumnezeu.”*¹

Marii dușmani ai relației lui cu Veronica au fost Maiorescu și doamna Slavici. De la aceștia ne-au rămas câteva relatări semnificative:²

“Doamna Slavici voi să-i facă o destăinuire. Vorbise adesea cu soțul despre Veronica și Slavici i-o descrisese în culori sumbre. Veronica e femeia păpușă, vrea lux, vrea bani, vrea baluri, teatru, excursii, toalete; într-un cuvânt trai pe picior mare și pe deasupra e și alunecoasă în ochii bărbaților; cu farmecul ei aparte, i-ar produce lui Mihai numai necazuri. Slavici discutate și cu amicii despre ei și cam toți ajunseseră la aceeași părere. Eminescu este un fluieră-vânt, nu poți pune bază pe el, azi iubește, mâine are toanele lui, se închide în bodegă și, la câteva pahare cu amicii, tună și fulgeră la adresa femeilor! Viața în doi, în afară de iubire, are jugul ei, când unul o ia mai înainte și lasă jugul pe celălalt, căruța căsniciei se răstoarnă.

Vorbele ajunseseră și pe la urechile lui Maiorescu și-i făcuseră mult rău. El îl voia pe Eminescu cu o singură dragoste: poezia! Avea el venituri să întrețină această femeie care pe deasupra mai avea și două fete la școli cărora trebuia să le asigure educația?... Tocmai el care până la leafă se împrumuta de două-trei ori...” (de la doamna Slavici)

“-Eminescule, iartă-mă, te rog, începu el cu vocea lui joasă și convingătoare, dacă îți voi produce neplăceri sufletești, dar cea pe care ți-ai găsit-o dumneata drept aleasa sufletului dumitale, nu merită această cinste... De curând a fost și-a lui Carageale, mi-a spus-o el cu gurița lui...”

Eminescu transpirase tot, duse mâna la gură și-și șterse buzele uscate:

-Canalia! - izbucni el într-un acces de furie.

Și fără să mai salute, s-a sculat de pe scaun, a trântit ușa și a plecat acasă. Simțea pe buze un gust amar de care căuta să scape scuipând într-una saliva din gură...” (de la Titu Maiorescu)

Poezia, ca neeuclidianitate, presupune un răspuns pozitiv la întrebarea: *Ești în stare să mori pentru poezie?* Pe Eminescu îl credeam în stare. Și nu numai pe el. Macedonski este altul care-mi vine în minte. Pentru ei poezia era ca aerul. Disputa lor, este adevărat că era pornită de la politică, s-a desfășurat pe tărâmul poeziei, folosind instrumentele poeziei, uneori, la limita decenței. În anul 1883, Macedonski scria o epigramă „inofensivă” fără a bănui urmările catastrofale ale acesteia, care-i vor schimba cariera și întreaga viață:

“Un X... pretins poet-acum/ S-a dus pe cel mai jalnic drum.../ L-aș plânge dacă-n balamuc/ Destinul lui n-ar fi mai bun,/ Căci până ieri a fost năuc/ Și nu e azi decât nebun.”

În urma acestei epigrame, autorul a fost sever sancționat de opinia publică, care și-a dat mâna pentru a-l declara moralmente mort pe cel care a avut cruzimea să arunce cu aceste sarcasme spre marele poet, atunci când boala îl doborâse. Consecințele au fost drastice pentru Macedonski, care a ajuns să nu mai aibe nici măcar mijloacele de trai strict necesare.

Un așa de mare poet precum Macedonski nu reușea să socializeze cu alte valori contemporane, el atacându-i și pe Alecsandri, și pe Caragiale, în cazul acestuia din urmă aflându-se în spatele josnicei povești cu plagiatul.

Diamantul și țărâna

*Diamantul, oriunde el se va găsi,
când lunecos sau când țepos,
față de toți, mereu va fi.*

*Duritatea-i cunoscută,
nu este de toți iubită,
pe unii chiar îi irită.*

*Dacă este deja în țărână,
fără să aibe nicio vină,
riscă acolo să rămână.*

*Este dur și tare și nu va dispărea,
dar relele, mai multe la un loc,
pot să-l acopere de tot.*

*Locul lui, de oriunde ar veni,
este cu alte diamante,
lumina lui mai mult va străluci.*

¹ Friedrich NIETZSCHE: *Dincolo de bine și de rău*, Editura HUMANITAS, București, 2015.

² Ion IONESCU-BUCOVU: *Martirii lui Eros – Eminescu și Veronica*, Editgraph, Buzău, 2015.

Imn pentru elegie

Mulțumesc Nemuririi tale, Nichita,
Foc niciodată stins de pompierii de serviciu,
Mulțumesc din adâncul periculos al inimii
Unde crește sălbăticiunea vieții!
M-ai înălțat scav al norocului
Să car în bilețelul dulcelui stil clasic
Furtunile de modă veche
Ale sufletului tău;
Prințesa piromană a oului și sferei
Îți arunca din Drumul Taberei
Focoase tăceri drept în inimă și râdea.

Te aplaud cu ovații, Zurliu emerit,
Beau cu sufletul tău o juma de pahar orbitor,
Mai mult nu îți dau,
Drumul Robilor este prea lung
Pentru piciorul fin al versului tău,
Frumoasa elegie răpită romantic de cenzură
M-ar descompune în țipetele ei

Îți mulțumesc, lacrima Nini!
M-ai învățatsă pun între subiect și predicat
Virgula,
Această coadă a ochiului de drac,
Semnul cel mai sexy al gramaticii,
Cu pândari nemiloși, pe tot globul
Tu m-ai dresat cu biciul tăcerii, mut pisălog,
Să pun virgula între subiect și predicat,
Fără ca lumea să noară de râs:
Virgula aceea trebuie să semene uimitor
Cu o lacrimă
Ștearsă de pe suprafața pământului.

MARIAN DUMITRU
din volumul

Ștearsă de pe fața pământului

Mărturii

Marian DUMITRU

SCUFUNDAT ÎN OGLINZI

Unde să fug de acasă?
Marin din Bulzești nu-mi spune,
Are legătură slabă cu pământul, ca Iona!
Să mă duc la mormântul unei vechi pasiuni?
Theodor Mazilu n-a fost creat de diavol,
M-ar însoți cu drag, dar doamna lui, Voltaire
Are de cărat un clar de lună la fereastră.
La un jos pălăria, alt clar de lună mijea: chelia,
Aeroport de muște și țintă fixă pentru ironii,
Cum o lăuda cu ură, boemul
Care mă-nvăța îndreptările hazului fără păr!
Aș merge într-o icoană pe sticlă,
Dar peisajul Nichita fără de Nobel,
M-ar lua din icoană, cu binișorul,
Să duc biletul cutremurător direct iubitei,
Capricioasă ca o primăvară de copilărie,
Ca vikingii pe care fata la i-a ocupat o vreme.
N-am fost din era schimbării la față,
La Groapa lui Ouatu, ce feerie
De doi galbeni orbitori! Poate, așa terfelit,
Bozoncea-mi va răspunde la noroc!
Am un Titanic scufundat în oglinzile
De pe Victoriei, cu întâia mea citanie în grup.
Văd ștacheta epopeii: mi-a sărit țandăra,
Cu prăjina, la Floreasca și-am aterizat în limba
română!
Hei, frumoșii nebuni ai marilor orașe,
Să mergem în pahare la Fae însetatul, deși
Promisiunile-i de lord nu mi le-a pus în foaie!
Nu știu exact când a căzut Roma,
Dar îngerul a strigat:
Terente, ia conducerea cu șapca în mână!
Nu cred să-nvăt, a muri, vreodată,
În picioare, ca un copac!
Îmi trăiesc viața în lacrima lui Călin nebunul,
Precum bivolul, fericirea, în mlaștina ca raiul.

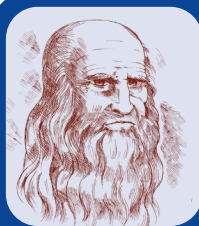
Ghiociei și suflete

Mergeam prin pădure,
călcând apăsător
peste frunze uscate,
de Dumnezeu aruncate,
printre copaci viguroși,
falnici și frumoși.
Căutam ghiociei,
prima mea tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru învățătoare,
să fie mai înțeleghătoare.
Iată, unu-mi-iese-n cale,
mic, firav, privind spre soare,
reușise să strapungă,
frunze moarte să învingă,
dându-și energia toată,
spre lumină să răzbată.
Un gând brusc m-a fulgerat
și m-am simțit izolat,
de griji multe-nconjurat.
În ce lume am intrat?...
Nu știam ce să mă fac,
pe unde o să mai calc?...
Sub orice frunză
putea fi un ghiocel,
fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!...
Așa este și în viață!...
Suflete firave ce le-avem în față,
am putea călca pe ele, fără minte,
fiindcă nu mai privim deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.

Nicolae VASILE

Vrei sănătate?

Leonardo da Vinci

Vrei sănătate? Ține-această normă:
Să nu mănânci de nu ți-e foame. Cată
Să nu cinez. Să-ți fie mestecată
Mâncarea și să aibă simplă formă.

Când leacuri iei – greșala e enormă!
Evită atmosfera grea, stricată
Și somnul ziua, furia turbată
Și orișicând poziția diformă.

Nu sta flămând. Stomacul nu se-ndoapă.
Nu-ți amâna, nici nu grăbi ieșirea.
Bea cu măsură vin, și fără apă.

Nu sta cu burta sus, adus din spate.
Când faci mișcări să nu te-ntreci cu firea.
Întinde-ți noaptea-nvelitori bogate.
Odihnă și în minte veselie.
Fugi de desfrâu. Dieta lege fie.

(în românește de C.D. Zeletin, 1972)

Viața este un prilej, încearcă-l!
Viața este o frumusețe, admir-o!
Viața este un vis, fă-1 realitate!
Viața este o provocare, dă piept cu ea!
Viața este o datorie, îndeplinește-o!
Viața este un joc, Joacă-te!
Viața este prețioasă, îngrijește-te de ea!
Viața este o bogăție, păstrează-o!
Viața este iubire, bucură-te de ea!
Viața ta este o taină, deslușește-o
Viața este o promisiune, ține-te de ea!
Viața este tristețe, depășește-o!
Viața este un imn, cântă-l!
Viața este o luptă, accept-o!
Viața este o tragedie, înfrunt-o!
Viața este o aventură, risc-o!
Viața este fericire, merit-o!
Viața este viață, apar-o!

Maica TEREZA

Etnografie și Folclor din Vlasca

Balada Ciobanul care a pierdut oile

Ștefan PĂUN

Balada este genul cel mai complex din folclorul românesc. Termenul a fost folosit pentru prima dată în literatura română de Vasile Alecsandri în 1852 și provine din cuvântul latin *ballare* cu înțelesul de cântec scurt, simplu. Nu intrăm în istoria acestei denumiri pe teritoriul locuit de români. O categorie distinctă a muzicii tradiționale cristalizată în poem muzical, cu conținut lirico epic, narativ, descriptiv, balada *Ciobanul care a pierdut oile* este rezultatul imaginarii, filozofiei și evoluției vieții pastorale. A circulat în spațiul locuit de români. Este întâlnită în arealul precarpatic și balcanic unde migrația Vlaho-română a fost intensă, permanentă îndeosebi în evul mediu. Creația este atestată cu mult înaintea baladei pastorale Miorița. Fabula poemului are două idei de bază: jelea pierderii oilor și bucuria găsirii lor. Aceste două sfere ciază conflictul dramatic care este deschis de o melodie de jale și respectiv o melodie de joc. Cercetările au evidențiat două specii ale poemului muzical: poemul cu program amplu și poemul cu program redus. Fiecare episod este precedat de un enunț verbal al acțiunii. Alternanța episoadelor este marcată prin schimbul de teme muzicale, diferite în caracter, ritm și tempo. „*Patosul dramatic al acțiunii determină uneori o intercalare a temelor muzicale. În prima parte a poemului, frazele de bocet pot fi alipite unor formule de semnal. Partea a doua debutează cu anunțul verbal de rigoare, urmat de schimbul de teme muzicale, de regulă, axate pe o melodie de joc*”. (Vasile Chiseliță, cercetător științific coordonator, Institutul Patrimoniului Cultural al Academiei de Științe a Moldovei, doctor în studiul artelor - <http://www.patrimoniuiumaterial.md/pagini/cand-si-p...>, accesat la 1 februarie 2020). Pentru zona Vlasca există cercetări importante în acest domeniu: o teză de doctorat a prof. dr. Gheorghe Nițescu., *Balada în zona folclorică Vlasca*, la Universitatea de Muzică din București, 2013, Alexandru Mica, *Prelegeri de etnologie și etnografie românească*, Ed. Romcor, Constantin Gh. Prichici, *Balade populare din Ilfov*, Centrul de Îndrumare a Creației Populare și a Mișcării Artistice de Masă, 1975.

Ciobanul care și-a pierdut oile, numit cântec bătrânesc sau baladă, a preocupat cercetători din domeniul, dintre care amintim pe: Habenicht Gottfried. *Povestea ciobanului care și-a pierdut oile. Geneză, evoluție, tipuri*. în: Revista de etnografie și folclor, tom 13, 1968, nr. 3, p. 235-250; Sulițeanu Ghizela. *Poemul popular „Când și-a pierdut ciobanul oile” (Studiu asupra unei variante din Negrilești – Vrancea)*. în: Revista de etnografie și folclor, tom 12, 1967, nr. 6, p. 435-460. Gottfried Habenicht, remarcă puritatea ca principiu condițional în creșterea oilor de unde și expresia „*Nemică nu e mai sfânt și mai curat decât oaia, zic ardelonii noștri...*”. (Apud op. cit., p 235). Această puritate se referea la singurătatea ciobanului, a stănei în general, departe de lumea satului, puritatea animalului hrănit cu

iarba câmpului. În Regatul Unit în secolul XVI circula zicala „*oaia l-a mâncat pe om*” aluzie la sistemul împrejuririlor loturilor țărănilor englezi și transformarea în pășuni, pentru creșterea oilor, lăna fiind necesară industriei textile aflate în expansiune, în Muntenia oaia a fost sfântă, prin sursele de hrană și îmbrăcăminte pentru locuitorii satelor și târgurilor. În ceea ce privește evoluția acestui cântec, el a suferit o transformare mai lentă datorită specificului arhaic al vieții păstorești. În toate vremurile, însă, ca urmare atât a procesului de transhumanță de-a lungul de-a latul ori și în afara granițelor ei, cât și a legăturii artistice permanente cu satul, acest repertoriu, în special în ceea ce privește cântecele jocurile, a primit câte ceva din suflul în-noitor al vremurilor, rămânând însă, cu toate schimbările, un larg rezervor al menținerii tradiției”. (Sulițeanu, p.

dumneavoastră, a-ți da de variante ale acestui cântec”. (Ibidem, p. 240). Pe câmpie, mai târziu pe izlaz, balada a fost cântată la fluier, caval și apoi preluată de lăutarii satelor. Cântec epic, narativ, de mari dimensiuni exprimă atitudinea omului din popor față de natură și societate, întâmplări, lupte cu asupritorii, boieri sau străini, cu natura, pășaniile unor personaje importante sau obișnuite, transhumanța. Copil fiind, alături de părinți participam la nunțile satului, unde cântau lăutarii din zonă. Repertoriul lor cuprinde hore ca pe Vlasca, cântece bătrânești, melodii de dragoste. Dintre cântecele bătrânești care sunt numite și balade, unul a rămas în mintea mea, *Ciobanul care a pierdut oile*. Tatăl meu, veteran din al doilea război mondial pe lângă agricultura practică, pe două pogoane de pământ, a fost și crescător de oi și îi plăcea să cânte la fluier

sau caval. Unul dintre cântecele la caval îl numea *Ciobanul care și-a pierdut oile*. Era o melodie diferită de celelalte, de la hora satului, care se organiza în zilelele de sărbătoare pe valea valea Trestenic. Mai târziu, elev fiind am urmat și Școala de muzică. Atunci am conștientizat importanța acestui cântec bătrânesc pe care l-am cules de la un lăutar al satului, care cânta la țimbal și avea porecla de Țambalagi pe nume Ilie Dumitru. Era un om al satului, român, care într-un caiet avea textele scrise, pentru a le repeta, pe care le cânta la nunți, sau hora satului. După acest caiet am copiat versurile baladei *Ciobanul care a pierdut oile*. De curând răsfoind însemnările mele, din tinerețe, am dat peste cântecul bătrânesc amintit cum a fost notat în caietul de cântece a lui Ilie Dumitru, lăutarul amintit, pe care îl prezint cititorilor în revista *Cronica timpului*. Documentându-mă și citind atent versurile am rămas uimit că acestea se refereau la zona satului Trestenic, și câmpiei Burnazului, unde păstoritul a fost o ocupație de căpetenie a locuitorilor din evul mediu românesc și epoca modernă. De fapt satul amintit în documente, în 1520, pe harta rusă din 1830 se numea Odaia Trestenic, o așezare sezonieră de crescători de oi. În zonă exista și un drum al untului spre Dunăre, în epoca medievală, unde se făcea comerț cu brânză, unt și lapte bătut. Satul Tomulești a fost creat de așezarea pe moșia Trestenic a lui State Tomulescu, un negustor de astfel de produse.. Această baladă, auzită de nenumărate ori cântată cu acompaniament instrumental, vioară (Oane), țimbal (Ilie Dumitru), cobză, (Crețu din Toporu), contrabas, (Visan Petre) zis Pipicioacă din Tomulești).

Acest cântec epic prezintă „*lupta*” ciobanului cu natura, cu transhumanța, o realitate istorică, păstrată de tradiție. Balada Ciobanul

Ciobanul care și-a pierdut oile

Data culegerii textului 1976 - Ștefan PĂUN - din *Caietul de cântece* al rapsodului *Ilie Dumitru* din satul Trestenic, comuna Trestenicu-Tomulești

Am zis verde de mărar
De la Trestenic la Burnaz
La movilă la stejar
Un cioban, un păcurar,
Oile și le păștea,
Câinii tot i le mâna,
Le mâna și tot mâna
La padina Surului
Un loc din valea seacă,
Cu iarbă bogată.
Vântul se întetea
Viscolul că începea
Oile nu se mai vedea.
Și mergea și tot mergea
Din fluier că doinea
Un cântec de jale
Că oile n-au mâncare.
Viscolul le tot mâna
Oile și le pierdea.
Din fluier se oprea.
Luna o vedea
și se ruga
Vântul sa nu bată
Viscolul să stea
Soarele să apară
Să se vadă-n vale
Până la hotare,
Oile să zbiere
Câini să tot latre
Lupi să-i gonească
Turma să ferească.
Și ciobanul cum gândea
Spre cer se tot ruga
Viscolul se întetea
Singur rămânea
Cu fluierul tot cânta
Un cântec de sat
De la bătrâni învățat
Din satul Trestenic
Cu biserică și vale
Cu turme de mioare.

Noaptea îl prindea
Cojocul și-l răsuca
Și dormea, dormea
Dimineața se trezea
Un cioban îl găsea
Care mergea
Spre satul Trestenic
Pe care-l cunoștea.
Măi ciobane, păcurare
N-ai văzut și turma mea
Ba eu bade o văzui
La padina Surului
La Lacul Lupului
Lupul că urla și s-apropia
Berbecul că-l lua
Cel cu coarne și suviță.
Oile se speria
Și nu se mai vedea.
Atunci am fluierat
Câinii s-au deșteptat
Lupul l-a atacat
Oile au scăpat.
Mergi ciobane mai la vale
La tufan la crucea mare
Baciul că pornea
Și mergea și tot mergea
La padină ajungea
Soarele răsărea
Oile și le găsea.
La Trestenic se întorcea
Ciobanul îl întâlnea
Și îi mulțumea
Din fluier îi zicea
cântec doinesc
De el știut
Și nemaiauzit.
Iar ciobanul ce-i zicea:
Ciobane, ciobane
Și frate mai mare
Rămâi în acest sat
Vei fi binecuvântat
Pășune vei avea
Oile le vei păștea
În vale la Trestenic
Pe câmpul Burnazului
La padina Surului
Și Lacul Lupului

436). Balada cu acest nume sau nume asemănător este răspândită în tot spațiul locuit de români. D. Caracostea afirma într-un studiu : „*dacă a-ți cerceta cât de puțin în satul său în împrejurimile*

care și-a pierdut oile este menționată de Ștefan Szamoscozi și după unele interpretări cântată de un taraf de lăutari la intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia, la 1 noiembrie 1599. Cititorul își

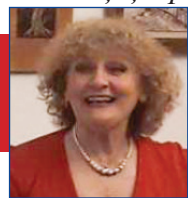
va pune întrebarea de ce prezintă aceste aspecte? Moștenirea culturală a românilor nu trebuie uitată ci consemnată. Denumirea de Vlașca, cea mai veche de la începutul epocii medievale cu sensul de țara românilor este dovada continuității populației românești în această zonă până în prezent. Citind textul sunt necesare câteva precizări. Burnaz este o câmpie a cărei denumire vine de la Dobre Burnaz menționat de documente medievale ca boier, în anul 1712. (Monografia., p. 164). P. S. Antonescu – Remuși, în *Dicționarul geographic al județului Vlașca*, București, 1890 la p. 48, menționa: „Burnazul este o vastă câmpie ce se întinde de la sud de dealurile Dunării despre Ghizdaru și merge la Vest până la comuna Cacaleți, apoi pe la Grosu, Chiriac, Trestenic și coboară la S, V, la Stănești. Această câmpie se aseamănă cu băraganele din județul Brăila și Ialomița. Pe dânsa nu se vede nici o pădure nici un arbore, satele rari și fără arbori, văi mai de loc, se pare un pustiu. Pe acest băragan se vede din distanță în distanță, măguri mari, care se zice că ar fi fost posturi de pază din epoca romanilor.

Este necesar să prezentăm succint câteva aspecte legate de istoricul acestui gen popular în spațiul românesc. Variantele baladei sunt diferite, Nicolae Iorga scria în 1910: „Balada se cântă sau mai bine se zice. Zicerea acestor melodii este o recitare melodică. Putem spune că partea de cântec întovărășește partea de poezie, o recheamă în minte

- căci altfel omul nu e în stare a da nimic - o întreține, îndemnând și încălzind pe zicător, o adaugă și o preschimbă însă, prin căldura creatoare care-l cuprinde pe acesta, încetul cu încetul”. Balada culeasă în satul Trestenic face parte din categoria genului păstoresc.

În afară de această categorie mai sunt: balade fantastice, balade vitejești (cu subgrupele: cotropitorii, haiducii), balade despre Curtea feudală, balade despre familii (îndrăgostiți, soții, părinți, frați, copii). (Amzulescu, AI, *Cântece bătrânești*, Ed. Minerva, București, 1974, p. 26-27). Structura morfologică și estetică cuprinde câteva aspecte definitorii care detașează balada – varianta Trestenic - de variantele cercetate, cunoscute, până în prezent, în zona Vlașca. Acestea sunt subiectul culegerilor realizate de Gheorghe Nițescu, Constantin Gh. Prichici și Alexandru Mica menționate mai înainte.

Este o creație pastorală locală influențată de transhumanță. Ineditul și valoarea estetică sunt particularități ale textului creatorului popular și, credem și de interpretare, neexistând o înregistrare audio după cunoștința noastră în ceea ce privește linia melodică nu putem să ne pronunțăm din considerentele menționate mai sus. Natura instrumentului folosit este responsabilă, credem în realizarea liniei melodice. Din această cauză îmi amintesc diferența între balada cântată la fluier sau caval și balada cântată de taraful lui Oane, cu Țambalagi. interpret.

Curiozități pe mapamond

Culese de Rodica Subțirelu
Azi, România!

- 📍 Canalul Dunăre-Marea Neagră din Dobrogea este pe locul al treilea în ceea ce privește lungimea unei căi de navigație făcută de mâna omului. Pe primul din lume este canalul Suez, urmat de canalul Panama.
- 📍 Aeroportul „Aurel Vlaicu”, cunoscut sub denumirea de aeroportul Băneasa, este pe locul al treilea în topul celor mai vechi aeroporturi din lume. Primele zboruri au fost efectuate, aici, în anul 1909, de către Louis Blériot.
- 📍 Statuia lui Decebal de la Orșova este cea mai înaltă sculptură în piatră din Europa, având

o înălțime de 55 m, iar Defileul Porțile de Fier este cel mai lung din Europa, Dunărea separând Munții Carpați de Balcani.

- 📍 Salina Slănic este cea mai mare salină din Europa, având o adâncime de 208 m. În România trăiește zimbrul, cel mai mare mamifer din Europa, iar cel mai mare șarpe din țara noastră este balaurul dobrogean care poate ajunge și la 2,5 m.
- 📍 Sfînxul din Munții Bucegi are aceeași înălțime cu Sfînxul din Egipt, adică 8 m.
- 📍 România are pe teritoriul ei șapte situri declarate patrimoniu UNESCO: Delta Dunării, satele transilvănene ce prezintă biserici fortificate, mănăstirea Horezu, bisericile din nordul Moldovei, cetatea Sighișoara, bisericile din Maramureș și fortărețele dacice din munții Orăștie.

- 📍 Fundul Mării Negre este un loc prielnic de fosilizare extrem de interesant, pentru că la adâncimi mai mari de 200 m nu există oxigen. Toate navele care au ajuns acolo, de-a lungul timpului, au fost conservate perfect.
- 📍 Cea mai veche clădire din România este biserica Calvaria de la Cluj – Mănăstur având o mie de ani vechime.
- 📍 Delta Dunării este unica deltă din lume care a fost declarată rezervația biosferei.
- 📍 Cuvintele DOR și DOINĂ nu pot fi traduse cu exactitate în nicio limbă de pe pământ. Poezia Luceafărul scrisă de Mihai Eminescu a intrat în Cartea Recordurilor, ca fiind cel mai lung poem de dragoste. Poezia are 98 de strofe.
- 📍 Lacul Sfînta Ana este singurul lac vulcanic din România și din Europa.
- 📍 Cel mai mare parc din România este parcul Herăstrău având o suprafață de 110 ha, dintre care 74 hectare sunt ocupate de lacul Herăstrău.
- 📍 Orașul Constanța, cunoscut în latină ca Tomis Constantiana, împreună cu regiunea din jur este de cel mai vechi oraș de pe teritoriul României. Prima testare datează din anul 657 î.H.
- 📍 Culorile drapelului românesc sunt albastru galben și roșu: culoarea albastru reprezintă culoarea cerului senin, galben este nuanța ogoarelor mioritice și roșu reprezintă sângele vărsat de ostași români pe câmpurile de luptă.
- 📍 Transfăgărășan a fost numită în multe topuri ca cea mai frumoasă șosea din lume.
- 📍 Cea mai veche civilizație din Europa este considerată civilizația Cucuteni din jud. Iași.

„Rugați-vă, rugați-vă, neîncetați!” Efectele medicale ale rugăciunii.

Simțul sacru al spiritului uman se exprimă prin fenomenul spiritual al Rugăciunii, această dorință a omului de a comunica cu Creatorul a tot ce există, rugăciunea fiind o transfuzie de viață divină în sufletul credinciosului.

Alexis Carrel, medic chirurg, savant de renume mondial, laureat al premiului Nobel, a studiat și a cercetat îndeaproape efectele curative asupra celor ce se roagă (1940-1944), constatând nevoia reală a naturii umane de a dezvolta simțul sacru al rugăciunii într-o societate modernă contemporană care susține că rațiunea este superioară intuiției și sentimentului, în acest timp știința dezvoltându-se într-un mod rapid, iar sentimentul religios începând treptat, treptat să dispară din cotidian, după ce timp de 20 de veacuri sfinții creștini au inițiat lumea în viața religioasă.

O rugăciune adevărată nu trebuie să fie o recitare mecanică, trebuie să aibă mai mult o trăire afectivă decât intelectuală. Ne putem ruga prin acțiune și faptă, prin vorbă sau gând, dar pentru a ne asculta Dumnezeu, trebuie să avem liniște în suflet, de aceea locul potrivit pentru rugăciune este biserica, unde putem găsi liniștea interioară. Zgomotul orașului modern tulbură echilibrul omului ce trece prin viață din ce în ce mai grăbit. Rugăciunea, pentru a avea efect asupra ființei noastre trebuie să devină un mod de viață, un obicei constant de a trăi. În acest fel omul își deschide sufletul prin ea ca să primească darul harului divin ce aprinde în conștiința noastră o lumină și ne va ajuta să ne vedem ușor cum suntem.

Echilibrul devine un puternic ajutor terapeutic pentru omul bolnav. Contactul cu Dumnezeu prin puterea Duhului sfânt imprimă în sufletul omului pacea care se difuzează pretutindeni. S-au vindecat aproape instantaneu bolnavi de diferite afecțiuni, miracolul fiind caracterizat printr-o rapidă accelerare a procesului de vindecare, efectul depinzând de calitatea și intensitatea rugăciunii și de dorința celui bolnav de a se îndrepta. Este foarte importantă și rugăciunea celor care se roagă pentru noi.

Un mare istoric englez susține că marile civilizații s-au dezvoltat datorită simțului religios și au pierit din cauza atrofiei acestui simț, omul aflându-se, astfel, într-o stare de mare primejdie. Rugăciunea este o funcție normală a corpului și sufletului omenesc, simțul sacru fiind asemenea oxigenului. S-a constatat că la cel care se roagă permanent scade consumul de proteine și o energie nouă, necunoscută, ține locul unei hrane abundente.

Regulile de igienă biologică, alimentară, morală și socială din învățătura lui Iisus Hristos fac din această religie cea mai vestită știință, medicii putând reda bolnavilor puterile pierdute, rugăciunea stăruitoare ducând la completa purificare a trupului și a sufletului. Boala este considerată, de cele mai multe ori, urmare a încălcării legilor firii instituite de Dumnezeu, iar prin rugăciune primim o inimă nouă asemănătoare lui Hristos.

Totul se petrece în așa fel ca și cum Dumnezeu l-ar asculta pe om și i-ar da răspuns.

„Ceea ce va seamănă omul, aceea va și secera”, se spune în scriptură, adică cine seamănă rugăciune culege roadele binefăcătoare și tămăduitoare.

Mihaela RUSU

„[...]un mic sâmbure greșit în organizarea societății, în viața economică crește și îngroapă o națiune”.

(Mihai Eminescu).

Eminescu și gândirea economică

Conf. univ. dr. Nicolae GRIGORIE-LĂCRIȚA

Despre „Eminescu economistul” s-au publicat numeroase articole și cărți. Multe dintre acestea conțin numeroase și grave răstălmăciri, nu prezintă adevărul adevărat.

Geniul lui Eminescu se reflectă și în gândirea sa economică, inclusiv în abordarea problemelor fiscale, de mare finețe, pe care politicienii, parlamentarii și guvernarii noștri fie le ignoră, fie le abordează cu incompetență, fie în folosul grupurilor de interese nelegitime din care fac parte.

Edificatoare pentru gândirea economică a lui Eminescu sunt fie și numai articolele publicate în ziarul Timpul, cele mai multe în lunile iulie și august din anul 1881, dintre care exemplificăm „Creditul mobilier”, „Creditul mobilier și jocul la bursă”, „Creditul mobilier și presa capitalei”, „Statutele creditului mobilier”.

Din scrierile economice ale lui Eminescu rezultă:

1) exactitate, conștiinciozitate și corectitudine în cercetarea fenomenelor descrise;

2) polemicile sale (necruțătoare), care sunt făcute numai și numai în slujba interesului național;

3) concepția sa unitară despre economia politică privită ca factor esențial al propășirii și al independenței economice, sociale și politice a României, concepție a cărei actualitate este de netăgăduit.

Foarte interesante sunt analizele critice, fundamentate pe o temeinică documentare, despre **deficitele bugetare** existente în perioada analizată a anilor 1862 – 1879.

Eminescu aduce numeroase argumente despre necesitatea **echilibrării bugetelor**, și cu atât mai mult despre **crearea unor excedente bugetare** care ar avea ca efect ridicarea nivelului de trai, care este scopul oricărei economii naționale, deoarece numai în aceste condiții „poporul, căci numai de el poate fi vorba, s-ar îmbrăca mai bine, s-ar hrăni mai bine, și-ar dura locuința mai încăpătoare și mai sănătoasă și în fine s-ar înmulți”¹.

În ceea ce privește „dărilor”, Eminescu atrage atenția asupra adevărului conform căruia folosirea chibzuită a banului public, perceput pe calea dărilor de la cetățeni, este o problemă foarte importantă:

„Nu ceea ce percepe de la contribuabil e cestiunea principală, ci întrebuintarea productivă sau improductivă pe care el o face de acele venituri. Dacă cele venituri se cheltuiesc în mod improductiv, fie pentru a-și susține luxul clasei guvernante, fie pentru necesități politice, în disproporție cu însemnătatea și puterea unei țări, banul perceput nu e aproape de nici un folos economic pentru popor”².

Versurile din poezia Scrisoarea a III-a, a lui Eminescu, prezintă modul în care:

1) saltimbancii și irozii³ ne fac legi și ne pun birurine vorbesc filozofie; spuma asta-nveninată, astă plebe, ăst gunoi, a ajuns a fi stăpână și pe țară și pe noi!, care numai banul îl vânează și câștigul fără muncă;

2) fonfii și flecarii, găgăuții și gușații, bâlbâiți cu gura strâmbă, au ajuns stăpâni ai nației!, sfâșiind această țară, făcând neamul nostru de rușine și ocară.

Tot Eminescu ne oferă soluția prin care putem scăpa de aceștia, respectiv cu ajutorul unui Vlad Țepeș care, „punând mâna pe ei, să-i împartă în două cete: în smintiți și în mișei, și în două temniți large cu de-a sila să-i adune, să dea foc la pușcărie și la casa de nebuni!”

Un stat care nu se bazează pe „ierarhia meritului”, pe „criteriul valorii muncă”, este un stat bolnăvicios.

„Secretul vieții lungi a unui stat este păstrarea ierarhiei meritului”. (Mihai Eminescu).

Ca un finanțist foarte bine documentat, Eminescu dă exemplul altor țări în care banii contribuabililor sunt folosiți cu chibzuință, contribuind la creșterea bunăstării cetățenilor săi: „dar serviciile pe care statul le aduce în schimb cu banul contribuabilului sunt nu numai echivalente, ci întrec cheltuiala făcută. Prin sumele ce le consumă mecanismul statului se înlătură pierderile ce se opun producției și schimbului; prin cheltuielile făcute se ușurează oricărui producător condițiile în cari muncește, încât producția crește în proporție cu cheltuielile statului și viceversa. Bunăstarea fiecărui individ sporește și, fiindcă bunăstarea e condiția bunului trai, media vieții fiecăruia devine mai lungă, copiii crescute în condiții mai bune de cum fuseseră părinții lor, o generație și mai viguroasă și mai aptă pentru producție ia locul celei ce se stinge.”⁴.

Eminescu atrage atenția și asupra unor adevăruri care, parcă sunt scrise pentru zilele noastre: „la noi sporirea veniturilor statului înseamnă totdeauna diminuarea veniturilor fiecărei economii private, nu din prisosul producției, ci, la clasele de jos, de-a dreptul din primele necesități, din plata muncii zilnice se percepe darea; mărimea contribuțiilor statului este echivalentă cu mărimea mizeriei populației”⁵.

Și atunci, ca și acum, politicile economice și sociale greșite în creșterea poverii fiscale (a impozitelor, a taxelor, a contribuțiilor etc.) are drept consecință diminuarea nivelului de trai al tot mai multor cetățeni, descreșterea numerică a populației manifestată în zilele noastre prin plecarea a aproape 4 milioane de persoane (dintre cele mai productive) din țară.

Eminescu nu este împotriva redimensionării dărilor fiscale, dar el atrage atenția asupra necesității

stabilirii impozitelor în funcție de posibilitățile de plată ale fiecăruia, principiu exprimat astăzi prin noțiunea de „puterea contributivă”: „suntem mai departe decât oricând de cea elementară facultate a poporului de a-și face singur dările în proporție cu puterile lui”.

Această elementară facultate a guvernanților, de „a stabili dările în proporție cu puterea de plată ale fiecăruia contribuabil (plătitor de impozite)” înseamnă aplicarea principiului „impozitării în cote progresive compuse”, care se aplică în (aproape) toate țările dezvoltate ale lumii, nu și în România.

Eminescu atrage atenția și asupra adevăraților vinovați, cei din conducerea țării, care adoptă impozite istovitoare, în special pentru marea majoritate săracă a țării, precizând că **orice ban care i se ia cetățeanului-contribuabil, printr-o impozitare inechitabilă (precum în România, cu cota unică) „se scade din greutatea pâinii săracului, deci din puterea lui musculară, din puțința lui de a produce”⁶.**

Eminescu, îngrijorat profund și de faptul că, tot mai mulți străini acaparau, sau conduceau, importante sectoare de activitate, că foloseau sume tot mai mari în scopuri speculative, în special pe calea „capitalului parazitar bancar” (precum și în zilele noastre), a atras atenția și asupra faptului că „În societatea despotică, ca și în cea demagogică, omul prin sine însuși nu înseamnă nimic, banul e totul. Banul devine semnul distinctiv care clasează și deosebește oamenii între ei și, fiindcă el are o mobilitate proprie naturii lui, trece din mâini în mâini, transformă condițiile indivizilor, ridică sau înjosește familii, de aceea nu e aproape nimeni care să nu fie obligat a face încercări disperate și continue pentru a-l păstra sau pentru a-l câștiga”⁷.

Consider că următoarele citate ale sale ar trebui să constituie crezul fiecărui cetățean:

„Greșelile politicianului sunt crime, căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovați, se împiedică dezvoltarea unei țări întregi și se împiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei.”.

„Nimic nu e mai periculos pentru conștiința unui popor, decât priveriștea corupției și a nuliității recompensate.” (Eminescu, în „Timpul”, 26 mai 1882)

„[...]cu cât se-nmulțește clasa celor ce consumă numai fără a produce cu atât clasa celor ce produc se va da mai tare înapoi, se va hrăni mai rău, va fi supusă la boale mai numeroase, se va stinge chiar[...] când organizarea socială favorizează înmulțirea claselor neproductive, ea favorizează

1. Ziarul Timpul, VI, nr. 23, 30 ian / 11 febr. 1881, p. 1.

2. Idem.

3. În sens eminescian: „**Fanarul**”: un cartier al orașului turc Istanbul. „**Iloții**”: populație din Fanar aservită otomanilor; erau persoane care nu aveau nici drepturi de proprietate și nici drepturi cetățenești. „**Fanarioti**”: un cerc restrâns de aristocrați care alcătuiau pătura superioară a societății în Imperiul Otoman. „**Saltimbancii**”: oameni care trec cu ușurință de la o atitudine la alta, dovedind lipsă de seriozitate și de caracter. „**Irozii**”: oameni care au comportări asemenea lui **Irod cel Mare**, fost rege al Iudeii între anii 37 î.Hr. și 4 d.Hr., despre care în Biblia se menționează că ar fi ordonatuciderea tuturor pruncilor sub 2 ani la Bethlehem, cel care a fost descris de istoricul Flavius Josephus ca fiind „cel mai crud tiran suit vreodată pe tron”, care „a domnit ca o fiară” treizeci și șase de ani..

4. Ziarul Timpul, VI, nr. 26, 5 / 17 febr. 1881, p. 1.

5. Idem.

6. Idem.

7. Ziarul Timpul, VII, nr. 67, 25 mart. 1882, p. 1.

apăsarea și nimicirea celor productive”. (Eminescu, în „Curierul de Iași”, X, nr. 93, 28 august, 1877, pg. 3)

„Ierarhia socială n-ar trebui să fie decât o ierarhie a muncii”. (Mihai Eminescu).

„Avem de-o parte rasa românească cu trecutul ei, identică în toate țările pe care le locuiește, popor cinstit, inimos, capabil de adevăr și de patriotism. Avem apoi deasupra acestui popor o pătură superpusă, un fel de sediment de pungași și de cocote, răsărită din amestecul scursăturilor orientale și occidentale”.

„Cea dintâi datorie a națiunii, dacă vrem să se întemeze și economicește și moralicește, e să arunce pătura de paraziți de deasupra-i în gunoiul din care a ieșit[...]. Curățată de pătura de paraziți, nația își va reveni în fire”. Ce este pătura superpusă? Este un „concept fără determinare etnică desemnând o asociație de exploatare fără principii, legați între ei prin demagogie și prin fapte și comportamente, care au toate aceleași comportamente: contribuie la degradarea fondului biologic al unui popor, la declinul economic al acestuia și la dezintegrarea lui cultural-spirituală”, (Eminescu. Vezi Ilie Bădescu. Sociologie eminesciană, Galați, Porto-Franco, 1984, p. 107.)

Guvernul a creat „Industria palavrelor și prăvăliile de minciuni”. (Eminescu, Timpul, VI, nr. 184, 24-25 august 1881, pg. 1).

„Ocazia e iute la fugă și leneșă la întors.”

„Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși”.

„Munca unui om se poate plăti. Caracterul, cultura lui, nicicând.”

„De aproape două mii de ani ni se predică să ne iubim, iar noi ne sfâșiem.”. (Mihai Eminescu)

„Între caracter și inteligență n-ar trebui să existe alegere...”.

„Mulți lucrează, dar puțini gândesc.”.

„Fără muncă nu există bunăstare, fără adevăr nu există cultură.”.

„Dacă nu pricepem ceva, să zicem mai bine că nu pricepem decât să-i dăm o explicație falsă.”.

„Totul ia timp... și timpul ia tot.”.

„Am înțeles că un om poate avea totul neavând nimic și nimic având totul.”.

„Toate numirile în funcțiuni nu se fac după merit, ci după cum ordonă deputații, care, la rândul lor, atârnă de comitetele de politicieni de profesie, formate în fiecare centru de județ. Aceste comitete își împart toate în familie. Ele creează, din banii județelor, burse pentru copiii «patrioților» trimiși în străinătate să numere pietrele de pe bulevarde, ele decid a se face drumuri județene pe unde «patrioții» au câte un petec de moșie, încât toată munca publică, fie sub forma de contribuție, fie sub cea de prestațiune, se scurge, direct ori indirect, în buzunarul unui «patriot».”.

„Statul a devenit, din partea unei societăți de exploatare, obiectul unei spoliatiuni continue și acești oameni nu urcă scările ierarhiei sociale prin muncă și merit, ci prin abuzul culpabil al puterii politice, câștigate prin frustrarea statului cu sume însemnate.”.

„S-au zidit fără îndoială multe palate în București, s-a înmulțit numărul acelor care trăiesc numai în capitală sau numai în străinătate; țara muncește înzecit pentru a întreține absenteismul și luxul, precum și pătura numeroasă de oameni care și-au făcut din politică o profesie lucrativă.”.

„Vom avea de-acum înainte dominația banului internațional, o domnie străină, impusă de străini; libertatea de muncă și tranzacțiuni; teoria de luptă pe picior în aparență egal, în realitate inegal. Și în această luptă, nu învinge cine-i tare, nobil, sau eroic; învinge cel pentru care orice

mijloc de câștig e bun, cel fără scrupule față de concetățenii săi, cel pentru care orice apărare a muncii e o piedică pe care va tinde a o răsturna, pe cale legiuită sau pe cale piezișă.”.

(Mihai Eminescu)

O constantă a publicisticii lui Eminescu este prețuirea muncii, munca fiind „mijlocul care va ridica poporul nostru”, citatele următoare fiind edificatoare în acest sens:

„O singură buruiiană de leac pentru acest scop: munca. Muncă nu comunalism, iată mijlocul care va ridica poporul nostru”.

„Dar, întrucât ne permite imperfecțiunea naturii omenești, fiecare trebuie să caute a compensa prin muncă și prin sacrificiu bunurile de care se bucură”.

„Temeiul unui stat e munca și nu legile – bogăția unui popor nu stă în bani, ci iarăși în muncă, iar materia vieții de stat e munca, scopul muncii: bunul trai, averea, deci acestea sunt esențiale”;

„Neapărat că nu trebuie să rămânem popor agricol, ci trebuie să devenim și noi națiune industrială, măcar pentru treburile noastre, dar vezi că omul trebuie să învețe mai întâi carte și apoi să calce a popă, trebuie mai întâi să fii nație industrială și după aceea abia legile și instituțiile națiilor industriale”.

„Ca să-ți dai seama de nivelul culturii generale a unei nații, trebuie să vezi ce idoli are.”

(Mihai Eminescu)

„Cine are minte, să ia aminte!”.

„Cine are urechi de auzit să audă”.

(Biblia, Luca 8, 3). Amin!!!

Ediția a 27-a a Festivalului „George Enescu”

BUCUREȘTI,
24 AUGUST - 21 SEPTEMBRIE 2025

De mai mulți ani ne-am obișnuit ca luna septembrie să fie una specială „luna muzicii culte” când seară de seară ascultăm o altă orchestră, dirijată de un alt dirijor și alt interpret...e magia muzicii care ne învâluie...

Sunt o foarte longevivă admiratoare și spectatoare a Festivalului, încă de la primele ediții și mă refer la cea din 1964. Îmi amintesc că am ascultat, la radio cu mulți ani în urmă concertul de final al acelei ediții cu Simfonia a V-a de Beethoven și mi-a rămas aceea codă din final sub bagheta lui George Georgescu, pe care nu mai aveam să-l urmăresc în concert, viața sa luând mult prea curând sfârșit

Reluarea festivalului Enescu într-o formulă mult mai prestigioasă și cu dimensiuni remarcabile (spre stupoarea multor organizatori de festivaluri din lume este fără îndoială o mare performanță pentru România de a organiza acest festival (în anii cu terminație de număr impar) și concursul George Enescu (în anii cu terminal număr par)

Am primit invitația de a participa la prima conferință de Presă din acest an în ziua de 20 ian ora 14 la Clubul Diplomaților la Hotel „Athenee Palace”. În fața unei săli arhipline au luat loc reprezentanții instituțiilor participante în organizare: Cristian Măcelaru - director Artistic al Festivalului Internațional George Enescu, Natalia Elena Intotero - Ministrul Culturii, Cristina Uruc Manager ARTEXIM organizator al Festivalului, Nicușor Dan-Primarul General al Capitalei, Carla

Tompea - director Direcția TV a Societății Române de Televiziune co-producător, Răzvan Ioan Dincă președinte - director general manager Societatea Română de Radiodifuziune, co-producător al Festivalului Enescu, Mădălin Voicu Ministru Secretar de Stat.

Maestrul Cristian Măcelaru, actualmente dirijor principal al Orchestrei Simfonice radio-difuziunii din Koln și director muzical al Orchestrei Naționale a Franței din 2022a, cu prelungire până la 2027, în cuvântul de deschidere Maestrul Măcelaru a menționat că anul în curs marchează împlinirea unor date de celebrare a unor muzicieni prestigioși, după cum urmează :

Se împlinesc: **70 de la moartea lui George Enescu; 50 de ani de la moarte lui Dmitrie Șostakovici; 150 de ani de la nașterea lui Maurice**

Ravel; 100 de ani de la nașterea lui Pierre Boulez; 90 de ani de la nașterea lui Arvo Part; 100 de ani de la nașterea dirijorului Marin Constantin; 45 de ani de la înființarea Orchestrei Filarmonice de Cameră din Bremen; 100 de ani de activitate pentru Orchestra Națională Simfonică Daneză 70 de ani de la întemeierea Orchestrei Filarmonicii Transilvania din Cluj Napoca

Lipsa în ultimele ediții ale festivalului Enescu a celei mai iubite partituri, opera Oedip, va fi prezentată în această ediție în pregătire la Opera Română sub bagheta lui Tiberiu Soare. Concertul de deschidere îl va avea la pupitrul Orchestrei Filarmonicii George

Enescu pe Cristian Măcelaru alături de violonistul Nemanja Radulovic.

A fost prezentată schema de desfășurare a celor 95 de concerte pe secțiunile deja cunoscute, pe sălile de concert: Mari Orchestre la Sala Palatului, Camerele și recitaluri la Aheneu și Sala Auditorium, muzica secolului XXI la Sala Radio, lucrările pentru copii și tineret la Teatrul Odeon.

Publicul va avea ocazia de a aprecia măiestria a 4000 de artiști de pe tot mapamondul, în cele 29 zile de festival cu nume deja mult așteptate Tonhalle Orchester Zurich cu Paavo Järvi, Royal Philharmonia Orchester cu Klaus Mäkelä, Orchestra Santa Cecilia di Roma.

Nu pot să nu-mi rețin emoția amintindu-mi sălile pline și ropotele de aplauze ce nu mai conteneau, dar și mereu satisfacția orchestrelor de a se întâlni cu un public atât de generos și fericit pentru a fi fost martorii unei audiții de excepție.

Și cum e posibil ca aceasta să se întâmple aici la București și nu o dată la nu știu câți ani dar la fiecare 2 ani...să mă întâlnesc cu amici ce revin din America tot pentru festival, sau deja prieteni din vedere din Germania, sau Anglia...să recunosc turiști evrei veniți să asculte orchestre, sau cursele de la Amsterdam cu ofertă în pachet și cu un concert în festival...Da, este posibil cu multă muncă, responsabilitate, coordonare, sponsori, colaboratori și foarte multă iubire și prețuire pentru muzica lui George Enescu și a altor mari muzicieni cu un omagiu de grație din partea publicului entuziast.

Acestei întrebări repeate la Conferința de presă din 20 ianuarie Ministrul Culturii Dna Natalia Elena Intotero a spus că va face toate eforturile pentru a obține sprijinul material necesar desfășurării în bune condiții a festivalului și în această ediție, prin efort concertat.

Dr. Clementina TIMUȘ

SANTUZZA TĂLMĂCEANU-DINESCU: Cred că nimeni nu se mai îndoiește că țara noastră are coordonate artistice deosebite, că este un real lăcaș de talente ce surprind prin originalitatea născută din puternica vibrație dacică, amalgamată cu sensibilul filon latin. Se poate pune semnul egal cu acea fină receptivitate, expresivitate, talent, imaginație. Două ipostaze emoționante cu soprana Ana Tălmăceanu pe scena Operei din Helsinki și studentul său, tenorul Ion Lazăr, prim-solist al Operei din Cluj, în rolurile principale Aida și Radames din opera Aida de Giuseppe Verdi. O ștafetă splendidă, pe cât de reală, pe atât de dificilă fiind vorba de formarea unui profesionist ce va urca pe scenă.

GEORGE VLAICU: Aida, una dintre lucrările maestrului ce traversează secolele după premiera de la Cairo, din 1871.

S.T.D.: Da. O iubire devenită legendară chiar în țara legendei, Egipt. Ariile din această operă erau studiate la clasele de canto ale Conservatorului Ciprian Porumbescu din București. Prin anii 1965-1966, când reușiseră la facultate foarte mulți tineri dotați, după ce dosarele lor fuseseră înlăturate, eram deja în anul II la facultatea teoretică. Ion Lazăr frecventa secția de canto la clasa profesorului Ionel Tudoran. S-a ivit însă o problemă. Ministerul Învățământului nu mai recunoștea diplomele de la facultățile particulare și studenții de la clasa profesorului menționat urmau să treacă la facultatea teoretică. Numărul studenților de la celelalte clase de canto era foarte mare și nu puteau prelua în plus. Mama, Ana Tălmăceanu, devenită profesoară, cunoștea toți studenții de la examenele finale de an și, din proprie inițiativă, și-a dat acordul să preia dintre studenți, pe tenorii Ion Lazăr și Cristian Mihăilescu (care ulterior a evoluat cu succes în domeniul regiei de operă).

G.VI.: Avem aici o scrisoare trimisă profesoarei imediat după angajarea lui Ion Lazăr la Opera din Cluj. „Scumpă doamnă, este cunoscut faptul că pentru oricare dintre personalități, fie ea chiar de excepție, vine un moment în care se retrage. Atunci, de multe ori, se afirmă că nimeni nu este de neînlocuit. Dumneavoastră însă, prin tot ceea ce ați realizat ca artistă și făptuit ca om, veți rămâne irepetabila Ana Tălmăceanu!”.

S.T.D.: Pentru mine, ca mamă, a fost o persoană excepțională. Cu răbdare și căldură sufletească, urmărindu-mă cu atenție în activitățile mele, am căutat împreună să găsim calea evoluției mele

intelectuale, sufletești și caracteriale. În familia noastră dominau calmul, bucuria, tandrețea.

G.VI.: Răsfoind paginile semnate de remarcabilul critic muzical George Sbârcea, pentru portretul Anei Tălmăceanu prezentat în cadrul emisiunii Dicționar de operă și balet, litera T, din anul 1983, se poate identifica traseul ferm al destinului ei datorat mamei sale, Suzana, care, părăsind Topârcea și Sibiul a hotărât să se mărite cu inginerul Ilie Marinescu din București. În mod sigur capitala oferea cu totul alte perspective.

S.T.D.: Șanse mai multe pentru studii și profesori formați în străinătate, precum Lucia Cosma, Elena Saghin (la canto) și Mihail Vulpescu (clasa

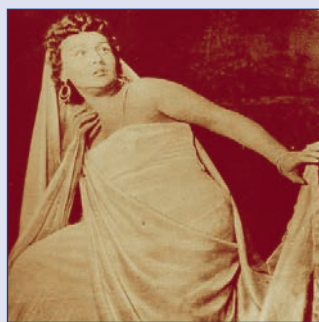
de regie de operă). Bucureștii anilor 1935-'40 era foarte evoluat. Ecoul prezenței unui spectacol foarte reușit pe scena Operei din capitală are o urmare interesantă. Prin intermediul ambasadei Finlandei, ministrul Culturii de atunci, Ion Pas, este invitat la Helsinki cu o echipă de artiști români, în ideea ca aceștia să susțină un concert. Anei Tălmăceanu, invitată pentru rolurile Aida și Cio-cio-san, i se alătură violonista Gabi Grubea și regizorul Sică Alexandrescu pentru o montare de teatru. În fotografia alăturată, Ana

CHE BELLA VOCE! (I)

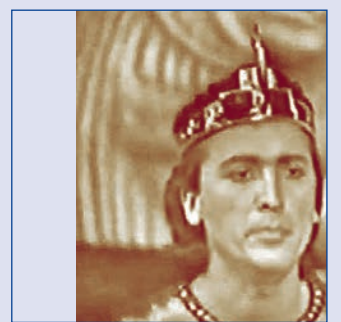
- În luminile rampei. **Moștenirea -**

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU

realizator tv, membru UZPR/UCIN

Dintre toate artele cunoscute din cele mai îndepărtate timpuri, exprimate sau manifestate sub diverse forme ori concepte spirituale sau materiale, arta lirică se regăsește într-o măsură mai mică sau mai mare în aproape toate celelalte. Despre valențele artei lirice și despre câtă dreptate avea celebrul umanist Aldous Huxley, când afirma că „după tăcere, singura artă care se poate apropia de exprimarea inexprimabilului este muzica, fiindcă muzica este echivalentul unora dintre cele mai importante și inexprimabile experiențe umane”, voi discuta pe larg cu scriitorul și jurnalistul George Vlaicu, fost redactor-șef adjunct al acestei reviste, dezvoltând o analiză a complexității fenomenului.

Tălmăceanu oferă un autograf președintelui Urho Kekkonen, chiar în cabinetul acestuia. George Sbârcea: „Ziarele au comentat interpretarea ei excepțională, convingătoare, emoționantă...”. Întoarsă în țară, mama mi-a povestit surpriza ce i-a făcut-o poporul finlandez, foarte civilizat și punctual. Dirijorul, care o privise inițial cu răceală, ca pe o persoană venită din est, i-a oferit la final un splendid buchet de flori. Ca un adevărat cavalier, a venit la ea și, punând un genunchi pe podea, i-a sărutat mâna spunându-i „Thank you, dear Ana!”. Fără a diminua cu ceva meritele unui interpret, adevărul este că însuși Verdi a ridicat la înalte cote muzicale conflictul din operă. În ciocnirea armată dintre trupe egiptene și etiopiene, cad prizonieri și regele Etiopiei, Amonasro și fiica lui, Aida, ce îl însoțea. Relația de dragoste ce se înfiripă între Radames, comandantul egiptean și Aida este surprinsă de Amneris, fiica regelui egiptean, iar gelozia ei le va aduce moartea celor doi. Tatăl meu, avocatul Nicolae Dinescu, și cu mine, eram mereu prezenți în sală la spectacolele mamei. Aveam deja aproape 15 ani și eram întristată de faptul că, în urma unei hepatite, renunșasem la cursurile de coregrafie care ar fi făcut posibilă prezența mea în scenele de ansamblu.

G.VI.: De la clasa de canto a doamnei Tălmăceanu a ajuns, printr-o frumoasă predare de ștafetă artistică, mezzosoprana Veronica

Gârbu, în rolul Amneris, într-o frumoasă carieră scenică.

S.T.D.: Da, Amneris, la ieșirea din templu, după slujba de seară, surprinde prezența unor persoane în pădurea învecinată și alertează gărzile. Din păcate era vorba despre Amonasro și Aida care se strecurau pe drumul spre graniță, încercând să-l ia cu ei și pe Radames, dominat de frumoasa iubire pentru Aida. Radames se predă și va fi supus judecății. În perioada studiilor de la Conservator, aveam obiceiul ca, după terminarea cursurilor, să mă duc și la clasele de canto, cu intenția vădită de a afla, în primul rând de la orele ținute de mama, secretele artei scenice. Discuția dintre profesoară și studenta Veronica Gârbu era atât de aprinsă încât nici nu realizau că mă strecurasem în sală. Ana Tălmăceanu: „Să știi că rolul Amneris este de o solicitare crescândă. Culminează cu scena judecării lui Radames de către conciliul de preoți. Judecata se petrece în spatele decorului, e doar auzită. În scenă, Amneris trebuie să susțină cu mișcare scenică, atitudine și momente cântate toată desfășurarea în timp a celor trei întrebări acuzatoare puse acestui mare comandant de oști. Acum, hai să reluăm cu pian toată scena!”

G.VI.: Secolele XIX și XX au fost foarte roditoare în demersul artelor. Desigur, conjuncturile astrale favorabile, bogăția de talente ca și climatul social mai cumsecade, au avut rolul lor.

S.T.D.: Privind înapoi 2025-1965, cei 60 de ani parcă ar fi fost doar o clipă de viață, mai ales atunci când amintiri încărcate de emoția trăirii sufletești sunt atât de prezente. Era o primăvară frumoasă și mă grăbeam spre casă pentru că aveam mult de studiat, teme muzicale de armonizat pentru cursurile de a doua zi. Din curte am auzit pianul și o voce de tenor interpretând aria Recondita armonia din

opera Tosca de Giacomo Puccini în care personajul Mario Cavaradossi, interpretat de Ion Lazăr, laudă frumusețea cântăreței Floria Tosca. Situația nu m-a surprins știind că numărul mare de studenți de la clasa de canto o determinase pe mama să extindă cursurile inclusiv acasă. Pregătirea lor trebuia să fie de nota 10. M-am așezat în liniște în fotoliul de lângă geam și am avut un moment de emoție. Livingul era dominat de un portret al mamei semnat de pictorița Mihaela, de pianul Errard ce aparținuse maestrului Vulpescu și de un perete plin cu fotografii din diverse spectacole. Câți ani de muncă, de emoție și dăruire, câte personalități implicate în acest miracol pe care îl numim arta muzicală! Cel care era angrenat în aflarea secretelor bel canto-ului era Ion Lazăr: „Recondita armonia, di bellezze diverse/E bruna Floria, ardente amante mia” (Armonie ascunsă, cu diferite frumuseți/Este bruneta Floria, iubita mea înflăcărată). „Pictorul de biserici Mario Cavaradossi, din Roma anilor 1800, este un personaj complex ce trebuie conturat cu grijă și bogăție de atitudini pentru a-i crea veridicitate”, a ținut să specifice mama menționând atmosfera creată de muzică. „Spune-mi, Lazăr”, a continuat mama, „care este firul tău roșu în demersul artistic?”. Lazăr: „Înfruntarea cu baronul Scarpia, dictatorul care domina orașul este una dintre idei.

Pătrunderea concepțiilor lui Napoleon în Italia îl transformaseră pe acesta într-o fiară. Îi urmărește îndeaproape pe Mario, pe bunul prieten al acestuia, consulul democrat Angelotti și pe Tosca pentru a-i pedepsi pentru ideile lor democratice”. Criticul George Sbârcea, în cadrul emisiunii Dicționar de operă și balet cita din ziarele vremii și, referindu-se la rolul principal interpretat de Ana Tălmăceanu, menționa faptul că „glasul acesteia răsună viu, magistral”, „jocul

este bogat scenic, emoționant”, „acutele atât de așteptate de public sunt sigure și strălucitoare”.

G.VI.: Sunt momente în desfășurarea unei producții artistice, fie că ea este film, fie operetă sau operă, cum este cazul nostru, în care felul cum este gândită până atunci duce la o creștere graduală a tensiunii ciocnirii dintre personajele aflate în conflict, în care până și tăcerea lasă impresia că vorbește.

S.T.D.: Între ghilimele pusă, „tăcerea” chiar vorbește. Cuvintele rostite în cele din urmă sunt cutremurătoare. În actul al doilea, baronul Scarpia o invită în biroul lui de lucru de la Palatul Farnese pe frumoasa cântăreață Floria Tosca, iubita pictorului, în speranța că o va cuceri definitiv pentru el. Violența lui îi rănește mândria și o transformă într-un ucigaș.

Minciuna finală cu oferta unui bilet de trecere pentru ea și pictor îi dă acesteia forța să-l înjunghie mortal cu un cuțit luat de pe masa pe care se afla pregătită cina în doi. Momentele de liniște domină pentru secunde totul. Privindu-l cum viața îl părăsește, cu vocea înăbușită de emoție, Tosca rostea: „Mori Scarpia, mori!” și „În fața lui tremura toată Roma...”. Era un final de act care cucerea ropote de aplauze. Adevărul era că la fiecare spectacol, mama realiza acest rol diferit – de la mișcarea scenică, atitudine, felul în care își privea victima, ritmicitatea cuvintelor rostite. Auzeam comentariile din public. Erau multe persoane, melomani înrăiți, care veneau de mai multe ori la un spectacol cu aceeași distribuție.

G.VI.: Odată cu trecerea anilor realizăm cât este de importantă menținerea la „cald” a unor experiențe artistice, putând vorbi chiar despre o păstrare a „sfintei tradiții” culturale.

S.T.D.: Publicul simte siguranța pe care o are un interpret și îl apreciază. Sopranelor de coloratură – Marina Mirea, Garda Radler,

Ligia Grosu și tenorului Cristian Mihăilescu, li s-a alăturat soprana Magdalena Cononovici, o voce și o prezență apreciate chiar în rolul Floria Tosca. Înainte de a se hotărî să plece în străinătate, a jucat alături de baritonul Mihail Arnăutu, fostul partener de scenă al mamei. În cadrul emisiunii „Maestrii”, am difuzat și un fragment din Tosca. Relația mamei cu Arnăutu a funcționat perfect profesional, fără a putea avea și coordonate de prietenie. Ana Tălmăceanu avea pe lângă palmaresul de cronici favorabile și titlurile de Artist Emerit și de Laureat al Premiului de Stat, de care el fusese frustrat din cauza unor probleme de familie aflate în

dosarul de la Securitate. Eu profesam deja de 20 de ani în munca redacțională, cunoșteam situația și că în familia noastră se trecuseră cu vederea aceste aspecte. Emisiunea dedicată lui Arnăutu, realizată împreună cu Marianti Banu, i-a plăcut maestrului și a fost apreciată de publicul telespectator, dorindu-se repetarea ei. Doamna Arnăutu m-a invitat la o cafea și o dulceață făcută

chiar de mâna ei. Întâlnirea a fost emoționantă, maestrul având ochii înlăcrimați. Am depănat atâtea amintiri! La un moment dat foșnetul unei pale de vânt a mișcat perdeaua mare ce domina fereastra larg deschisă. Mihail Arnăutu a întors privirea, a privit lung spre fereastră, moment în care l-au inundat lacrimile. A rostit cu un glas întrerupt de emoție: „Sărut mâna, Anișoara!... Îți mulțumesc!...”. Era un om inteligent și sensibil. Realizase că mama nu mă influențase negativ, deși avea motive și, din păcate, nici nu mai era printre noi. O boală nemiloasă o răpise în 1976, la numai 63 de ani!

G.VI.: Să încheiem acest capitol, deși dialogul nostru despre CHE BELLA VOCE! nu se va opri curând, cu un gând pios invocându-l pe maestrul Puccini cu al său Vissi d'arte, vissi d'amore (Visuri de artă, visuri de dragoste): „Am trăit din artă, am trăit din iubire, nu am rănit niciodată un suflet viu! [...] Întotdeauna cu credință sinceră rugăciunea mea s-a suit la corturile sfinte. Întotdeauna cu credință sinceră am dat flori la altar. În ceasul durerii de ce, de ce, Doamne, de ce mă răsplătești așa? [...] am dat cântec stelelor, cerului, care râd mai frumos. În ceasul durerii de ce, de ce, Doamne, ah, de ce mă răsplătești așa?”, vezi Tosca, actul 2

(Va urma)

Clubul Seniorilor „Codrii Neamțului”

Ana ZGONDEA

Clubul Seniorilor „Codrii Neamțului” se situează pe str. Codrii Neamțului, nr. 4, sector 3, București. Clubul Seniorilor „Codrii Neamțului” este un serviciu în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3, se subordonează Directorului Executiv al Direcției de Protecție Socială și este condus de un șef de centru. Programul de funcționare al clubului este de luni până vineri între orele 9:00 – 17:00. Clubul Seniorilor „Codrii Neamțului” s-a înființat în septembrie 2015.

Clubul Seniorilor „Codrii Neamțului” oferă servicii persoanelor vârstnice care au reședința în sectorul 3. De asemenea, conform legii persoana vârstnică este persoana care a împlinit vârsta de 65 de ani.

Clubul nostru este foarte benefic din punct de vedere al reintegrării sociale, știut fiind faptul că persoanele vârstnice au tendința de autoizolare, suferă de singurătate, iar reintegrarea socială previne astfel depresia.

Beneficiarii care frecventează clubul au acces la diverse cursuri, evenimente, programe culturale (Ora de poezie, Magazin Cultural etc), psihoterapie. Cursurile oferite de Centrul nostru sunt: teatru, dezvoltare personală (terapie de grup), aerobic, dans, limba engleză, alfabetizare digitală, pictură, Cor (condus de către o beneficiară, fostă profesoară care din pasiune pentru meseria pe care a susținut-o foarte mulți ani s-a oferit să facă voluntariat pregătind pe colegii ei beneficiari), ping pong. De asemenea, seniorii au posibilitatea de a socializa și a interacționa în cadrul jocurilor de societate precum Șah, Table, Rummy, Dixit, Monopoly etc.

Ora de poezie este activitatea în cadrul căreia seniorii pasionați de versuri dau glas celor mai frumoase și emoționante poezii ale autorilor clasici precum Mihai Eminescu, George Coșbuc, Nichita Stănescu, Otilia Cazimir, George Bacovia, Adrian Păunescu etc, cât și ale poezilor contemporani. Tot aici se sărbătoresc prin poezie Zilele naționale - 1 Decembrie (Ziua României), 24 Ianuarie (Ziua Unirii Principatelor Române), 15 Ianuarie (Ziua Culturii Naționale), 24 Iunie (Ziua Universală a Iei), 31 August (Ziua Limbii Române) și Zilele Internaționale - 14 Februarie (Ziua Îndrăgostiților), 8 Martie (Ziua Internațională a Femeii), 21 Martie (Ziua Internațională a Poeziei), 2 Aprilie (Ziua Internațională a Cărților pentru Copii), 15 Mai (Ziua Internațională a Familiei), 5 Octombrie (Ziua Profesorului) etc.

În cadrul Magazinului Cultural, seniorii care sunt interesați să își dezvolte cunoștințele din diferite domenii precum literatura, artele plastice, științele, medicina, muzica, pot participa la discuții deschise

și documentate în prealabil despre personalități naționale sau internaționale, sărbători religioase, zile marcate din istoria României și a lumii, atracții turistice din țara noastră și din alte țări, etc. În decursul timpului, în cadrul acestei activități cu tematică diversă au fost discutate subiecte precum: Artizanii și martirii Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, Scriitori Vizionari, Castelul Peleş, Copii supradotați care au uimit lumea, Wolfgang Amadeus Mozart, Spiritualitatea românească - Sfânta Maria Mare, James Cook și alți mari exploratori, Alfred Nobel și premiile Nobel, Pastila de sănătate, Pastila de râs etc.

Dezvoltarea personală presupune terapie de grup, loc în care beneficiarii Clubului nostru se simt securizați, unde pot discuta fără reticiență anumite aspecte intime a vieții lor cu psihologul, ajutându-i să își clarifice anumite situații în care se vedeau fără rezolvare, sau să socializeze într-un altfel de mod. Dezvoltarea personală presupune de asemenea includerea unor exerciții, activități care au rolul de o mai bună introspecție, analiză interioară atât a ta însăși, cât și a celor din jurul tău, ajută la îmbunătățirea calității vieții, a dezvoltării o mai bună toleranță față de cei din jur, a dezvoltării spiritului empatic, și a găsi o rezolvare a problemelor cu care te confrunți atât cu psihologul, cât și cu membrii grupului care participă la programul de dezvoltare personală.

La cererea beneficiarilor, psihologul Centrului se ocupă pe lângă psihoterapie și dezvoltare personală cu aceștia, de cursul de teatru. S-a constatat că acest curs îi ajută foarte mult pe beneficiari în a-și menține o sănătate bună în ceea ce privește memoria (aceștia învățând scenetele pe de rost), ajută de asemenea la îmbunătățirea vocabularului, dicției, introspecției, mișcare scenică, expresivitatea emoțiilor, îmbinând astfel joaca actoricească cu activitatea cerebrală. Până în prezent beneficiarii noștri au pus în scenă câteva piese de teatru, cum ar fi: Oscar și Tanti Roz, Mecanica Inimii, Primăvara Iubirii (sceneta mută), Florăreasa, Cine e Didina?, Hoțul, Spațiul locativ, Aspirina și piramidonul, lucrând în prezent la Invitație la petrecere și Sunt o babă comunistă. Beneficiarii care participă la acest curs de teatru își împlinesc astfel vechea pasiune- teatru. Beneficiarii Clubului Seniorilor „Codrii Neamțului”, se bucură

deasemenea și de cursurile de limbi străine, cum ar fi: engleză. Aceste cursuri îi ajută pe beneficiari să își îmbunătățească vocabularul în limba engleză. Învățarea unei limbi străine ajută la memorie foarte mult și la prevenirea unei boli foarte crunte cum ar fi: Alzheimer.

Într-o lume care se bazează din ce în ce mai mult pe tehnologie și pe mediul online, cursul de alfabetizare digitală își propune să reducă decalajul digital între generații dând posibilitatea seniorilor să învețe sau să-și actualizeze informațiile referitoare la navigarea pe internet, accesarea platformelor de streaming și a rețelelor de socializare, cât și ghidaj în utilizarea serviciilor e-health, e-banking, e-commerce, etc.

Aerobicul este unul dintre cele mai benefice cursuri ale Clubului, ajutând beneficiarii să își îmbunătățească starea de sănătate fizică și joacă un rol important în susținerea bunăstării psihologice. Acest curs împreună cu dansul contribuie la creșterea tonusului muscular, la reglarea ritmului cardiovascular și creșterea imunității. Pe timpul verii și în zilele cu vreme favorabilă din anotimpurile primăvară și toamnă, cursurile de aerobic și dans se țin împreună cu beneficiarii în curtea clubului nostru, ceea ce reprezintă un lucru extrem de benefic – mișcarea în aer liber.

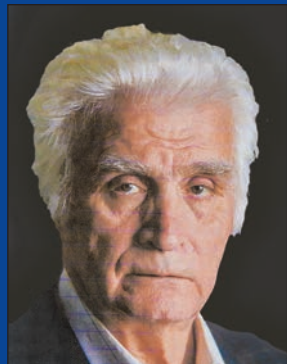

Clubul Seniorilor „Codrii Neamțului” organizează deasemenea evenimente la muzee, expoziții, beneficiarii fiind extrem de încântați de activitățile culturale. De două sau de trei ori pe an, în Centrul nostru au loc prezentări făcute de specialiști de la Crucea Roșie sau de la Poliție, informând beneficiarii despre sănătate, prevenirea anumitor accidente, prevenirea înșelătoriilor, la care cei mai mulți vârstnici sunt supuși.

Moto-cugetare aforism: *“Înainte de răsăritul soarelui, întunericul și temperatura scăzută, sunt mai intense”*
(Florian Vaideanu)

Lia și Marian Acioabăniței

Vergil COJOCARU - COVER - pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

Pentru familia de artiști Lia și Marian Acioabăniței cuvântul **“EXIGENȚĂ”** este frumosul atribut care se impune ca rigoare spirituală.

Temele picturalității familiei Lia și Marian Acioabăniței, sunt foarte expresive, adevărat dialog spiritual, făcut din perspectiva culturalității celor doi artiști, cu o realitate, cu o realitate ce nu-și poate pierde punctul cel mai de sus al creației plastice.

Arta lor este o confruntare permanentă, cu trăiri interioare puternice, pe care familia pictorilor Lia și Marian Acioabăniței o supune unei permanente analize, un teritoriu plastic pe care se înfruntă și trăiesc propriile sentimente, certitudini, realizări, împliniri, mulțumiri.

Picturile acoperă un bogat univers cultural, în care așază bine gândurile, cu limpezire plastică, într-un limbaj artistic de înaltă clasă, pe care cei doi plasticieni și-l asumă, prin procesul de înțelegere dintre rațiune și simțământ.

Arta lor dă viață unei interesante lumi de simboluri, prin care particularul estetic este integrat generalității.

Cei doi artiști, o simbioză plastică, reprezintă în arta plastică românească prezentă, un destin, care prin opera lor plastică ridică reale probleme de comunicare artistică.

Contactul cu arta lor este un adevărat mister; un amestec de real și fantastic, de personaje caudate, de lumină și întuneric. Arta celor doi rezumă în esență o concepție despre viață.

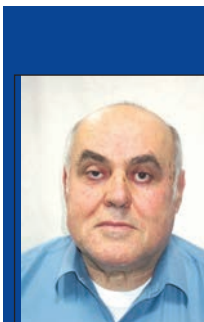
Arta lor dovedește încrederea în izbânda artistică semnată Lia și Marian Acioabăniței expresivitatea plastică deosebită a artei lor, pune în valoare personalitatea artistică a celor doi soți, Lia și Marian Acioabăniței.

Reușind să stăpânească într-un stil propriu, culoarea, compoziția și desenul, familia Lia și Marian Acioabăniței, împreună și fiecare separat, au reușit, cu deosebit succes, să cucerească frumusețea picturii.

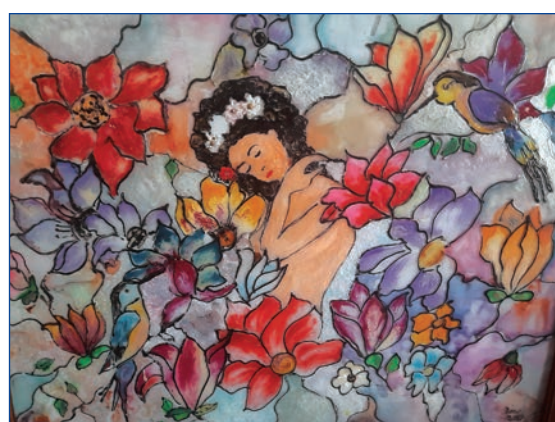
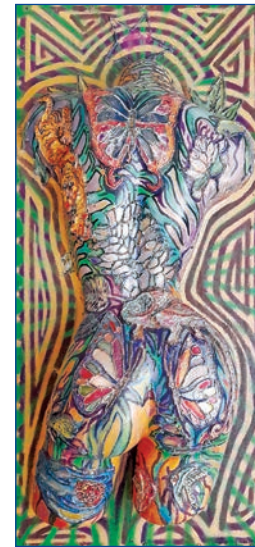
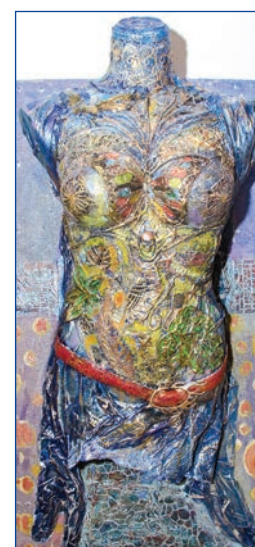
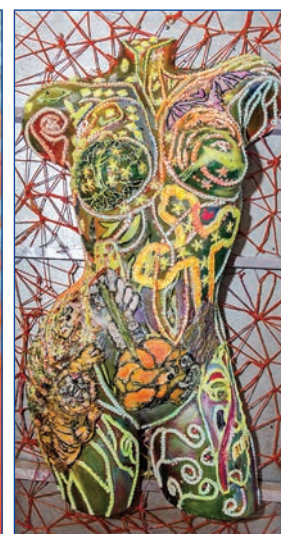
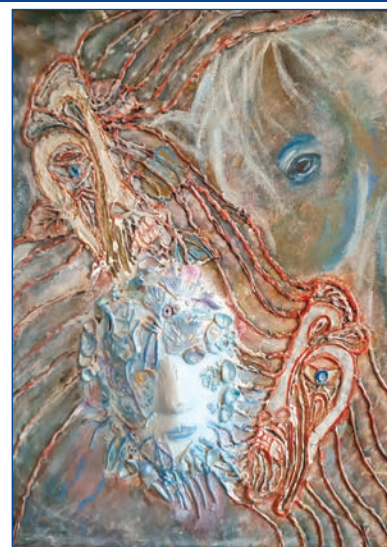
Cu inteligență, talent și neîncetată activitate artistică Lia și Marian Acioabăniței, trăiesc desăvârșirea ca pe o adevărată beție a libertății în fața vieții, lăsând impresia unei vitalități care mută centrul de greutate al unei vieți trăită frumos și cu folos și din pământescul trup într-un spirit ceresc împlinit cu o deosebită și apreciată înțelegere cromatică a drumului ales și parcurs.

Lia
Acioabăniței

Marian
Acioabăniței

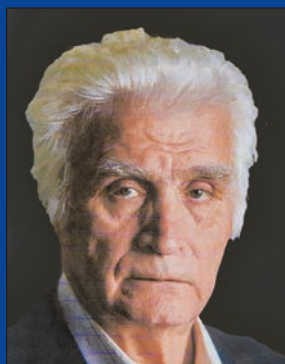

Vali Irina Ciobanu

București, un oraș numit acasă

– expoziția Vali Irina Ciobanu de la Centrul Cultural Mihai Eminescu

Vergil COJOCARU - COVER - pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

În decembrie 2024, Bucureștiul a fost sărbătorit printr-o expoziție de pictură care l-a transformat nu doar într-un loc, ci într-o stare de spirit. Vali Irina Ciobanu, artist plastic cu o sensibilitate aparte, a oferit publicului o serie de lucrări ce reconfigurează imaginea capitalei, surprinzând-o dincolo de convențional, într-o lumină caldă, profund subiectivă.

Orașul dintre memorie și vis

Lucrările expuse la Centrul Cultural Mihai Eminescu nu au fost simple reprezentări arhitecturale sau peisagistice, ci fragmente de timp și emoție, încapsulate în pânză. Bucureștiul a fost surprins într-o cromatică vibrantă, unde nuanțele de ocru și albastru s-au întâlnit pentru a reda un oraș al contrastelor – vechi și nou, melancolic și plin de viață, nostalgic și efervescent.

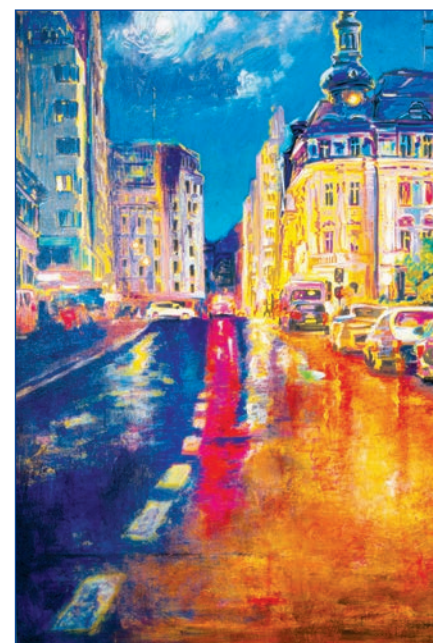
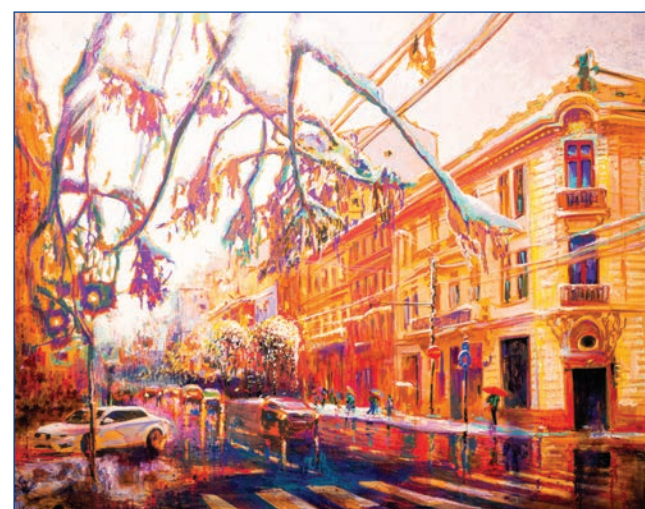
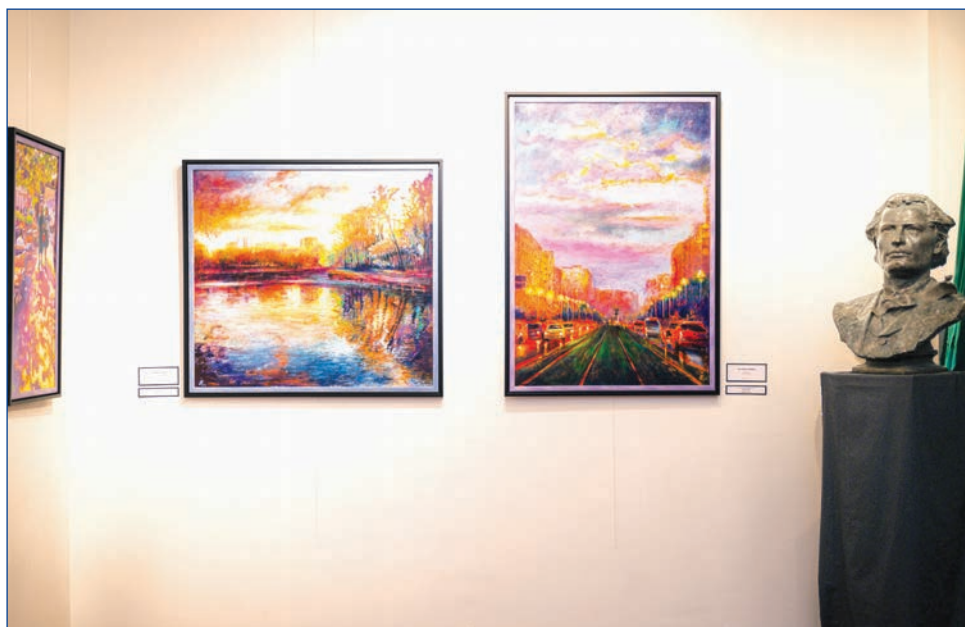
Fiecare pictură a funcționat ca o fereastră spre o lume recognoscibilă, dar filtrată de ochiul interior al artistei. Străzile înguste, colțurile uitate ale mahalalelor, fațadele decrepite ale unor clădiri de epocă, dar și agitația piețelor sau liniștea unui parc în amurg – toate aceste imagini au fost redată cu o precizie poetică.

Un București personal, intim

Vali Irina Ciobanu nu a încercat să documenteze orașul în manieră fotografică, ci să îl reconstruiască prin trăire. A fost un București văzut prin ochii cuiva care îl iubește, îl locuiește și îl simte ca pe un acasă profund. În unele lucrări, lumina joacă un rol central – o rază care se strecoară printre acoperișuri, o reflexie într-o baltă de după ploaie, un apus care îmbracă zidurile vechi în aur lichid.

Această expoziție a fost mai mult decât o simplă colecție de picturi – a fost o declarație de dragoste pentru București. O invitație adresată fiecărui privitor de a privi orașul cu alți ochi, de a-i căuta frumusețea în detalii, de a-l percepe nu doar ca pe un spațiu urban, ci ca pe un suflet colectiv.

Într-o lume în care orașele se schimbă rapid, unde clădirile vechi dispar sub asaltul noilor dezvoltări, Vali Irina Ciobanu ne-a oferit un București care rămâne. Un oraș păstrat în culoare, emoție și memorie.

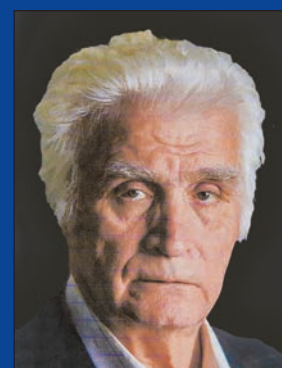
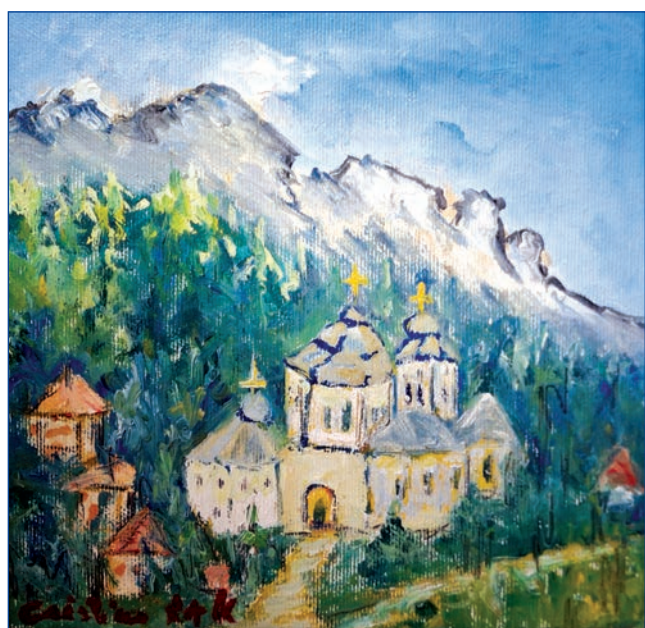
Motto: *Viața fericită nu se găsește, se face!*
Florin Văideianu „Aforisme”

Cristina Mihaela Alexe

perlă omenească strălucitoare

Vergil COJOCARU - COVER - pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

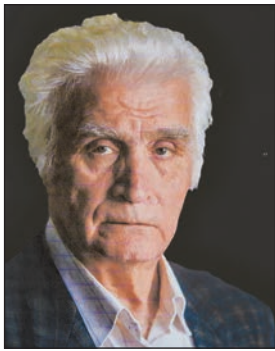
Cristina Mihaela Alexe, artist plastic, perlă omenească strălucitoare, care pentru a picta și a găsi o floare nu merge în arteori pe un drum pavat.

Iubirea și respectul pentru oameni și arta frumosului, ecou al gesturilor plăcute, certitudinea sentimentului împărtășit, mulțumirea și împlinirea destinului, sunt darurile primite de la creatorul lumii, de doamna și pictorul Cristina Mihaela Alexe, demn purtător de cuvânt al bunelor maniere, domnia sa este omul care nu se pierde în problemele vitrege ale unei realități complexe pe care o trăim în zilele actuale.

Trăiește într-o lume imaginară, cromatică, mai bună, depășind în bine modelele lumii reale. Orice artist există în spațiul expresiei plastice câtă vreme, coarda spiritului ființei sale este în vibrație cromatică, desen compozițional.

Arta sa plastică trăiește din suflet pentru suflete, ca un suflet care a trecut prin vămile spiritului și care vorbește colorat prin propriul său comentariu plastic. Pentru trăi bucuria creației, gândește frumos și pictează mult și bine știind că o viață fericită și împlinită nu se găsește, se faceș sufletul Cristinei Mihaela Alexe, încărcat cu dragoste de viață, având ceva din respirația binefacătoare a atmosferei, rămâne în permanență legat de universul creat de Dumnezeu.

Ca însușiri principale ale artistei sunt bunătatea, iubirea pentru artă și frumos, inteligență, dragoste pentru viață, creație artistică și oameni, credința numai în facerea de bine, răbdarea, evlavie și sfințenie. Peste toate aceste însușiri frumoase și folositoare pentru o viață împlinită, acționează o dreaptă socotință, o invidiată și apreciată virtute foarte complexă, ce înobilează orice ființă umană, greu de exprimat în cuvinte. Numai cunoscând o asemenea creație trimisă de Dumnezeu poți recunoaște asemenea calități. Prin arta plastică, vorbe frumoase și comportament demn, omul bun își umple viața cu fapte bune.

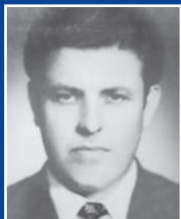
Motto :

„ Nicio diplomă, decorațiune sau felicitare primită, nu pot fi mai frumoase și mai prețioase, ca viața dăruită de Creatorul tuturor ființelor de pe planeta Pamant“ (Cover)

Flaviu Micu & Robert Constantin

Vergil COJOCARU - COVER - pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

Motto - Cugetare: omul care dorește să câștige lupta cu viața, trebuie să facă din zidurile încăperii, uși deschise tuturor împlinirilor.

Flaviu Micu

Pictorul și omul adevărat, care prin activitatea sa artistică dorește fericirea celorlalți.

Creațiile artistice semnate Micu Flaviu îi vor aduce mulțumiri și împliniri cerești, pentru că prin credința sa și cu picturile sale deosebit de muncite, merg împreună și urmează pas cu pas încrederea în ceea ce și cum gândește cromatic, desen compozițional.

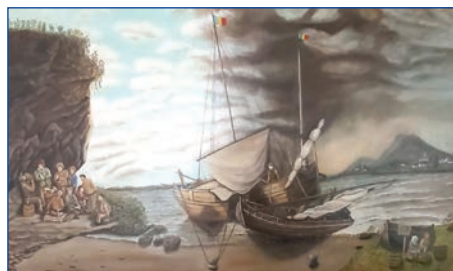
Pensula și culoarea în mâna domniei sale devin „cheia fermecată” cu care are puterea să pătrundă în gândirea tuturor gândurilor din lumea iubitorilor de artă și frumusețe.

Pictorul Micu Flaviu prin talentul său pictural poate să descuie toate încăperile vieții, să le înțeleagă, să le explice și să le rânduiască artistic după propria sa rânduială pricepută și inteligentă. Micu Flaviu trece prin viață protejat, îndrumat, visător și biruitor de o armură cromatică frumoasă, rezistentă în timp și bine aleasă.

Cu o cromatică idee, ca o săgeată bine aleasă, cromatic, compozițional, desen perfect, orientată către iubitorii de artă, inedit și frumusețe, atinge ținta de a satisface dorințele tuturor.

Prin talentul și „cultura plastică”, artistul Micu Flaviu îi poate ingenunchea chiar și pe zei, nu doar pe alți confrăți în ale artelor plastice. Toate tablourile pictate de domnia sa reprezintă tot mai frecvent întâlniri cu sine însuși din escapadele cromatice ale unui îndrăgostit de ceea ce gândește, desenează și colorează cu deosebită inspirație, care în mulți confrăți trezește netrebnica invidie.

Câtă vreme trăim pe această planetă, acest glob din lut, noi artiștii plastici, creatori de artă și frumusețe ne purtăm ființa ca pe o supremă povară a vieții cu demnitate cromatică, desen, compozițional, agățați de viață și de ființa noastră cu credință că totul vine de la Dumnezeu, ocrotitorul și îndrumătorul tuturor.

Robert Constantin Niculae

Deși elev de școală, prin talent plastic și dragostea sa pentru artă, este deja pictor apreciat de „colegii săi” mult mai în vârstă.

Posesor al unei cromatice de invidiat chiar de colegii mai mari, pictori experimentați în arta plastică, elevul Robert Constantin Niculae, încă din fragedă copilărie a fost într-o continuă etapă de dezvoltare, în care a lucrat o varietate de tematici.

Tablourile sale reprezintă capacitatea elevului Robert Constantin Niculae, de a utiliza tot ceea ce-i servește ideilor sale, ține și de vigoarea creației artistice și de adaptarea sa la oferta realității înconjurătoare.

Prin multiplele expoziții la care a participat în grup sau personale, valoarea numelui Robert Constantin Niculae este în continuă creștere și recunoaștere de către profesioniști. Cele opt picturi apărute în catalogul „Un secol cu Liga Navală Română - 100 de pictori” aduc în fața iubitorilor de artă și frumos, specialiști sau necunoscători un impresionant efect existențial artistic convingător.

Lucrările sale se evidențiază printr-un desen propriu și o muncită cromatică într-un limbaj plastic deosebit.

Pictura elevului Robert Constantin Niculae va rămâne în istoria artei plastice românești contemporane, ca un semnal artistic memorabil, o expresie a pasiunii, a bucuriei sincerității plastice, cromatice și compoziționale, cu care autorul trăiește fiecare tușă de culoare.

Tânărul pictor, elevul Robert, mi-a mărturisit despre faptele sale artistice, următoarele:

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce mi-a oferit, pentru acest dar, căci harul de a picta înseamnă foarte mult pentru mine și în același timp simt că ar fi mai bine să pictam cu toții, același peisaj sau toate peisajele din lume”

PS: Cine nu are un tablou pictat de Robert Constantin Niculae, va avea un viitor sărac.

De reținut: Sa știm să apreciem încă de la început talentul și să recunoaștem vâltorile, ce pentru mulți ar putea fi trecute neobservate și fără înțelegere.

*Nimic fără Dumnezeu!“

Balneofizioterapia, recuperarea și reabilitarea medicală

Conf dr. **Cristina DAIA** medic primar
Dr. **Octaviana DAIA** medic primar

România țară bogată în factori fizici și terapeutici naturali este cunoscută prin stațiunile sale balneare întinse pe tot teritoriul țării. Virtuțile terapeutice ale apelor termominerale și sulfuroase erau cunoscute încă din vremea legiunilor romane. Se spune că împăratul roman Traian se trata la Căciulata pentru o afecțiune renală; o stâncă cu denumirea „masa lui Traian”, acum înghițită parțial de ape stă mărturie de multă vreme ca loc de aducere aminte a faptului că marele conducător roman a poposit în defileul Oltului, iar în proximitate stă mărturie castrul Arutela.

Paleta de stațiuni balneare s-a dezvoltat de-a lungul timpului pe fondul unui climat terapeutic studiat cu atenție de medici din specialitatea Recuperare, Medicina fizică și Balneologie și a fost împărțit în trei categorii speciale: submontan (tonic/stimulant), de litoral maritim și câmpie (excitant solicitant), respectiv de deal și zonele subcarpatice (sedativ indiferent) în care au înflorit stațiuni cu indicații specifice. De exemplu pentru bolile respiratorii sunt indicate salinile terapeutice Slănic Prahova, Târgu Ocna, Praid, pentru patologii reno-urinare și digestive stațiunile Călimănești Căciulata, Cozia, Olănești, pentru boli cardiovasculare stațiuni ca Borsec, Covasna, Vatra Dornei, pentru afecțiuni neuro-locomotorii: Felix, 1 Mai, șamd.

De aceea specialitatea care s-a constituit ca una dintre cele mai vechi din țara noastră a fost denumită inițial Balneofizioterapie. Specialitatea balneofizioterapie valorifica și studia întreg potențialul factorului terapeutic natural, climatul, apele minerale în cură externă și internă, nămolurilor și nu numai. Factorii fizici terapeutici naturali reprezintă ansamblul elementelor fizice, chimice, terapeutice, sanogene, naturale. Sunt considerați factori naturali: ape minerale terapeutice, lacurile, nămolurile, gazele terapeutice, ansamblul elementelor fizice climatice ale litoralului marin, factori sanogeni ai principalelor tipuri de bioclimă a României, inclusiv de la nivelul spațiilor subterane. De exemplu, nămolul din stațiunea Techirghiol, cu proprietăți sapropelice are proprietăți antireumatice, vasculotroifice și rezorptive dar în același timp de rejuvenare, și acestea sunt doar câteva motive pentru care an de an turiști români, dar și din străinătate vin pentru o cură balneară. Balneatia este modalitatea prin care factorii terapeutici naturali sunt utilizați în scop sanogen. Astfel, folosirea apelor minerale în cura internă, altfel spus crenoterapia reprezintă o modalitate terapeutică de tratare a diferite patologii prin curele de diureză. Ape sulfuroase se găsesc la: Olănești - Izvorul 24, Călimănești - Izvoarele 7 și 14, sunt folosite în cura internă pentru afecțiuni reno-urinare. Ape minerale oligominerale acratoterme sunt utilizate în special în cura externă - balneatie, având indicații în patologia aparatului locomotor degenerativă, abarticulă, post-traumatică, chiar și inflamatorie dar în afara puseului inflamator.

Irigațiile cu ape minerale oligominerale sub forma enterală sau vaginală - la temperaturi termale în patologia anexială și utero-anexială au făcut din stațiunea Sovata un punct de reper turistic și terapeutic.

Talasoterapia, adică utilizarea medicală a proprietăților benefice ale mării și ale climatului marin, mersul pe nisip la spartul valului, stimulează mecanismul de adaptare termică, acționează pe organism în ansamblu și în special pe circulația venoasă. Helioterapia, expunerea la radiația solară parțială sau totală, cura naturistă, oncțiuni cu nămol rece asociate cu helioterapie și talasoterapie pentru antrenare termică respectiv metabolică și endocrină sunt recomandate pentru ameliorarea unor tulburări tip hiperfuncție endogenă, tulburări de creștere la copil, echilibrarea tonusului vegetativ, predominant a simpaticotoniei prin efectele temperaturii aerului asupra tegumentului.

Dezvoltarea de aparate medicale cu diferite forme de curenți și câmpuri electromagnetice și studierea cu atenție efectelor acestora asupra pacienților în scopul creșterii funcționalității și calității vieții acestora cu denumirea generică de electroterapie a fost din totdeauna în competența specialității recuperare medicală/BFT. Electroterapia propriu-zisă adică folosirea curentului electric (curenți redresați, joasă, medie, înaltă frecvență) și a câmpului electrostatic în scop terapeutic se regăsește în aparate de tradiție prin care curenți ca diadinamic, interferențial sau stimulare electrică transcutanată sunt utili de zeci de ani pacienților în cadrul programului de fizioterapie. În cadrul electroterapiei, fototerapia lasă în urmă folosirea radiațiilor ultraviolete sau infraroșii în favoarea unei proceduri moderne LASER în scop terapeutic mai ales sub forma Multiwave Locked System, MLS sau High Intensity Laser Therapy, HILT, care refac țesuturile prin încărcarea lor energetică, având proprietăți reparatorii, regenerative și antialgice de excepție. Magnetoterapia folosirea câmpului magnetic, respectiv a câmpului electromagnetic în scop terapeutic și electromagnetoterapie oscilatorie - folosirea undelor oscilatorii electromagnetice sunt pe deplin cunoscute mai ales în ceea ce privește bătrânul ultrasunet, care însă vine cu nepotul său mai tânăr și viguros aparatul de unde de șoc extracorporeale, cu valență mecanică în țesutul țintă mai ales pentru contracturile sau retraturile musculare care ne pot face viața extrem de grea și dureroasă. Noile aparate cu unde lungi TECARE moderne sunt din ce în ce mai apreciate de pacienți pentru efectele lor terapeutice speciale. Studiul mișcării în scop terapeutic, denumit Kinetoterapie era și este prescris clasic de medicul de recuperare medicală și aplicat de către fiziokinetoterapeuți. Orice program de recuperare

pregătit medicamentos și prin electroterapie se finalizează și concretizează prin kinetoterapie. Mișcările repetitive efectuate de pacient sub ghidajul fizio-kineto-terapeuticul au ca scop să îndeplinească obiective ca refacerea posturii și aliniamentului corpului (de multe ori viciat prin posturi incorecte în pat sau la birou), refacerea mobilității articulare sau creșterea de forță musculară (mai ales în sedentarism sau unele patologii neuro-musculare), creșterea coordonării controlului și echilibrului, șamd, obiective care stau la baza revenirii sau câștigului funcțional pe care ni-l propunem pentru fiecare pacient. Mișcarea, recuperarea mersului corect și confortabil rămâne de foarte multe ori cheia unui program de recuperare după afecțiuni neurologice, ortopedice și nu numai și motivul esențial pentru care unii dintre pacienți vin în secțiile de recuperare/reabilitare medicală.

Denumirea un pic cam lungă Recuperare, Medicină fizică și Balneologie a fost aleasă deoarece nu voia însă să renunțe la dimensiunea balneară a specialității care practic o consacrase și care reprezintă una din caracteristicile ei de bază la noi în țară. S-au creat secții de Recuperare medicală în marea majoritate a spitalelor din România, a căror domenii de intervenție este stadiul sub-cronic sau cronic al bolilor, recuperarea pacienților și reintegrarea lor socio-profesională finalizarea programelor de recuperare realizându-se în sectorul balnear prin curele profilactice active și numai.

Astfel că specialitatea recuperare medicină fizică și balneologie, RMFB, a devenit o necesitate luând o deosebită amploare și dând naștere inclusiv la centre supra specializate și de referință în domeniu. Un exemplu este Centrul Național de Referință în recuperarea post traumatică (traumatisme vertebro-medulare și cranio-cerebrale) de la Spitalul Clinic de Urgență Bagdasar Arseni din București. Un alt exemplu este epicentrul Recuperării Cardio-vasculare din stațiunea Covasna unde pe baza mofetelor - emanații post vulcanice naturale de bioxid de carbon - se face reantrenare cardiacă fără efort fizic din partea pacienților. Un centru universitar de tradiție în recuperarea coloanei vertebrale este la Eforie Sud, și exemplele ar putea continua.

Deși România prin multiplele stațiuni de profil și bazinul terapeutic natural își rezervă dimensiunea balneară în cadrul specialității pe bună dreptate, l-a nivel internațional și ne referim cel puțin la Statele Unite ale Americii, specialitatea se regăsește sub denumirea de Physical Medicine and Rehabilitation, în traducere directă Medicină fizică și de Reabilitare, pe scurt Reabilitare Medicală, neexistând o dimensiune balneară propriu zisă în lipsa tradiției, pe bună dreptate. Conform

Continuare în pagina 16

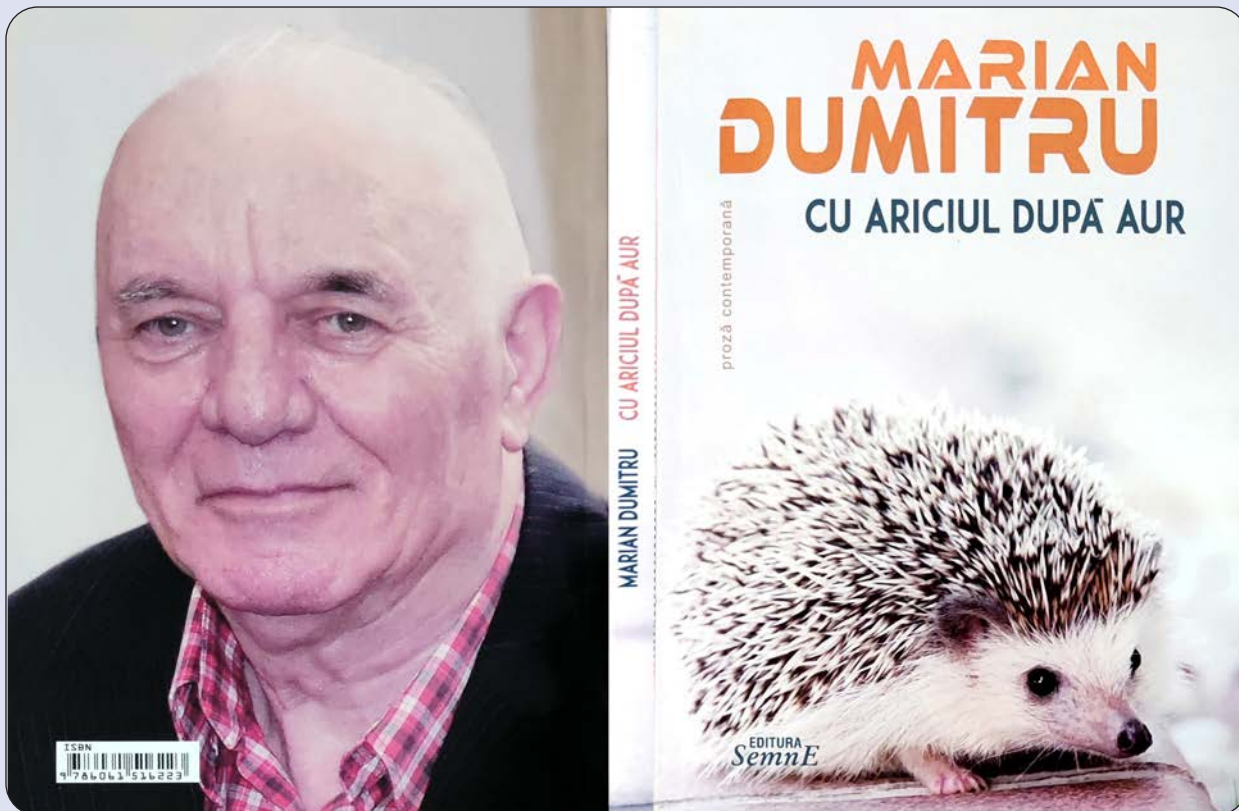
Dragă Cetitorule,

Aceasta Proza-experiment pe care o ai în mână este o mică și blândă extensie psihologică la periculosul meu proiect, aflat în lucru, „MEMORII PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE”, care s-ar putea să apară într-o Carte și să mă scurteze cu un cap.

Căci, principiul de bază al acestei lucrări este „Audiatur et altera pars” („Medeea”, actul 2, scena 2, piesă de reputație universală a nemuritorului Seneca-fiul). I se adaugă, principiului, confidențe ale martorilor oculari, foi găsite prin sertare și prin pod și, chiar, pe sub dușumele, ori prin ieslea vitelor, dar și la sursele deschise ale unor instituții ori grupări discrete și, nu în ultimul rând, în sfânta memorie colectivă.

În același spirit al nefericitului perceptor al lui Nero, geniul mai sus pomenit, se găsesc în cuvintele aparținătoare, după cum ușor se constată, când litera î din i, când litera â din a, după caz.

Portretul neretușat de pe copertă este al unui condeier, de mai multa vreme tânăr, care scrie și citește, citește și scrie, și... șterge, mereu nemulțumit, cam de pe când, în suflet, îi venea ca pasărea la cuib, a zecea primăvară. Așadar, portretul unui biet om conștient că, în curând, va intra pe ultima sută de metri a vieții, această cursă nebunească, dus - întors, de la pământ la cer și de la înger la țărână.

Balneofizioterapie, recuperarea și reabilitarea medicală

Urmare din pagina 15

odinelor MS. 360 și 361 din 2013, în consens cu nevoia deschiderii și echivalării specialității noastre la nivel internațional, a egalității de șanse pentru specialiștii de recuperare medicală pregătiți în România față de cei din străinătate numele specialității s-a schimbat definitiv în Medicină Fizică și de Reabilitare sau pe scurt Reabilitare medicală. Prin tradiție însă Reabilitarea Medicală (RM) în România pe lângă curricula de pregătire de la nivel internațional a specialității a înglobat domeniul tradițional al balneofizioterapiei, RM devenind un domeniu complex, transversal și necesar în recuperarea pacienților după o gamă variată de patologii dar în același timp incluzând și dimensiunea de wellness, fitness, creșterea nivelului de funcționalitate și a calității vieții persoanei în general.

Suntem în dinamica timpului iar competențele diferitelor specialități se extind și se diversifică scopul însă trebuie să fie în beneficiul și pentru siguranța pacienților. Reabilitarea Medicală actuală este de fapt Recuperarea medicală de ieri și

internalizează Balneofizioterapia istorică, cu toate valențele pe care le are sectorul balnear adăugând electroterapia și kinietoterapia pe care o unifică într-un program de recuperare util și adaptat condus de medicul specialist reabilitare medicală care conduce o echipă valoroasă și complexă care cuprinde: fizioterapeutul, logopedul, ergoterapeutul, ortezistul, asistenta medicală și mulți alții. Medicul specialist care practică Reabilitarea medicală modernă evaluează medical pacientul și are la dispoziție toate resursele clasice balneare, fiziokinetoterapice sau și aparatele moderne robotice astfel încât să atingă obiectivele funcționale propuse, prin stabilirea de terapii medicale specifice care să gestioneze boala și complicațiile ei precum și comorbiditățile. Bazele de tratament actuale în care sunt așteptați pacienții pun la dispoziție roboți specializați în asistarea funcționalității membrilor superioare, aparate de fizioterapie moderne și personal specializat cu scopul de a crește calitatea vieții tuturor celor care se adresează specialiștilor reabilitare/recuperare medicală.

Eveniment editorial la Centrul Cultural Mihai Eminescu

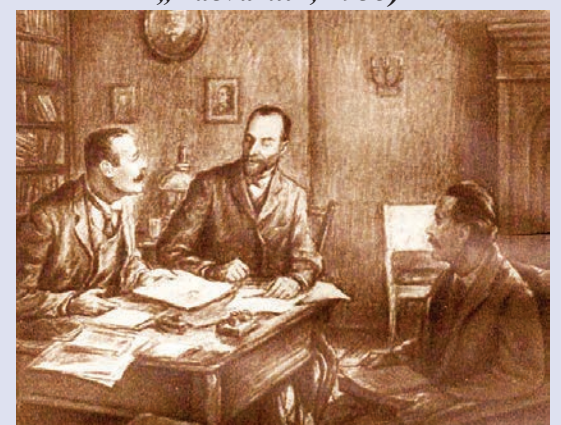
Mariana NICOLAE

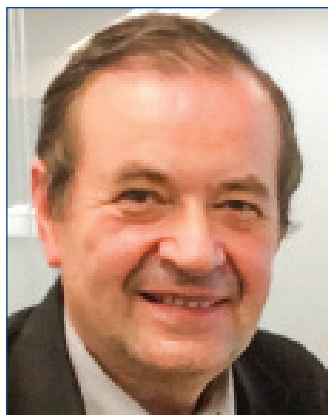
E vorba de „masa lui Caragiale“, o masă de brad pe care Conu Iancu o ceruse doamnei Vlahuță, ca să poată scrie, asemeni lui Eminescu, „Cu perdelele lăsate / Stau la masa mea de brad...“. Buna doamnă Vlahuță, al cărei surâs suav mi-l aduc aminte și azi, era o gazdă primitoare, discretă, o admiratoare fără rezerve a ilustrului ei soț și-a prietenilor acestuia. Alexandru Vlahuță locuia în etajul de sus al „Palatului funcționarilor publici“ de la șosea; se vedeau deacolo câmpia și dealurile Ploestilor, iar în diminețile senine, dunga munților, în zare. Veniau în casa împodobită cu tablouri de Grigorescu - I.L. Caragiale, Dobrogeanu-Gherea, G. Coșbuc, St. O. Iosif, iar dintre cei ce mai trăim, Octavian Goga și cu povestitorul acestor amintiri.

Caragiale avea onoarea hârtiei albe și-a tocului care trebuie neapărat să înegrească hârtia; căuta felurite pretexte, amâna mereu, se agăța de cel mai neînsemnat lucru, ca să nu se așeze la lucru. Tertipul cu masa de brad, la care urma să stea pe gânduri cu perdelele lăsate, îl scornise ca să mai facă greutatea celor ce-l îndemnau să lucreze. Dar doamna Vlahuță îl luă în serios și-i cumpără o masă de brad.

N'apucase să aștearnă primele rânduri și Conu Iancu răsturnă sticluța de cerneală pe albul imaculat al scândurei. Furios, el însemnă lângă minusculul continent de cerneală: „Toate meseriile necurate lasă pete“. Și n'a mai vrut să scrie un rând. Domna Vlahuță a căutat un geam gros și acoperi semnătura lui Caragiale. Scriitorii și pictorii cari urcau treptele apartamentului de la capul podului notară, fiecare câteva ceva, în jurul maximei conului Iancu și'n scurtă vreme, acea masă fu acoperită de însemnări, desene și iscălituri. Mă întreb și eu, asemeni anonimului colaborator al „Adevărului“: Pe unde s'o fi găsim acum masa lui Caragiale?

(articol publicat de Victor Eftimiu în „Adevărul“, 1935)

Inteligența Artificială

– o cronică a timpului

Dr. ing. Viorel Gaftea

Asistăm în prezent la un adevărat asalt al Inteligenței Artificiale (IA sau forma în limba engleză AI) în viața noastră, prin mass-media, articole și abordări științifice dar și prin soluții în numeroase domenii, echipamente sau servicii și aplicații informatice.

Astăzi, când tehnologia ne-a cucerit și acaparat majoritatea domeniilor vieții, putem constata că Inteligența Artificială ne conduce subconștient mare parte din activitățile noastre. Dacă până de curând credeam că roboții ne vor schimba viața într-un mod covârșitor, iată că acestora sau spațiului și aplicațiilor informatice li se adaugă inteligență, dar nu numai pe un fond executiv, ci și pe un mod creativ, decizional.

Discursul de recepție la Academia Română al acad. Viorel Bădescu, Trilema civilizației tehnologice: între tradiție, conservatism și revoluție, a marcat pașii tehnologiei și cei filozofici ai științei actuale până la situația în care IA devine din instrument, un factor consultant sau de decizie. Inteligența artificială acaparează domenii ca medicină, „de la diagnosticare la terapia de precizie”, domeniul militar, ale științelor și creației, toate cu aplicabilitate, cu perspective și utilitate deosebită.

Consemnăm că unele dintre primele referințe despre inteligența artificială au fost indicate de lucrarea fundamentală a lui Alan Turing Computing Machinery and Intelligence, publicată în 1950. În această lucrare, Turing, adesea numit „părintele informaticii”, pune întrebarea „Pot mașinile să gândească?” Ca răspuns se oferea un test, cunoscut acum sub numele de „Testul Turing”, în care factorul uman încercă să distingă între un răspuns de mașină și unul de ființă umană.

Avem publicații chiar de acum 40-50 ani care explicau și tratau conceptul și modalitățile de implementare. Exemplu este cartea cu rol de popularizare din anul 1985, Editura știință și tehnica pentru toți, care a abordat cu un grad înalt de exactitate parcursul de perspectivă.

Inteligența Artificială totuși este plină de „imprevizibil”, și se poziționează între „etică, risc și performanță”. Între obiectivele potențiale sau definițiile IA care diferențiază sistemele informatice pe baza raționalității și gândirii față de acțiunea mașinii/computerului, putem distinge:

- abordarea umană: a) sisteme care gândesc ca oamenii și b) sisteme care acționează ca oamenii sau
- abordarea ideală: c) sisteme care gândesc rațional și d) sisteme care acționează rațional.

Alan Turing ar fi fost înclinat către categoria sistemelor care acționează ca oamenii, dar tehnologia a devenit imprevizibilă față de realizările sale din acei ani.

Inteligența Artificială o găsim astfel aplicată atât la echipamente, roboți sau aplicații și servicii informatice. Ca urmare, exista platforme de inteligență artificială care sunt foarte active, cum este ChatGPT (<https://chatgpt.com/>).

Joburile din educație, domeniul financiar și chiar judiciar sunt extrem de deschise dar și vulnerabile în fața soluțiilor software generate de ChatGPT. Recent serviciile „Copilot” accentuează caracterul imprevizibil.

În partea creativă Inteligența Artificială scrie astăzi cod software pentru a crea site-uri și alte produse IT, face analiză de documente, discerne pe bază de legislație sau alte criterii tehnice, lingvistice sau operaționale și răspunde la cereri diverse. Nici arta, cultura nu sunt uitate și se pot crea la cerere imagini, tablouri, poezii, proză sau articole cu caracter științific.

Ne găsim astfel în fața unui nou complex de probleme, care l-a rândul lui trebuie supervizat pe un nivel mai ridicat de competență, sub un control decizional uman. Ce se întâmplă când un astfel de sistem de analiză, decizie, control de acțiuni bazat pe IA greșește?

Chiar OpenAI (<https://openai.com/>), firma care a creat sistemul software GPT, oferă un produs DetectGPT, care încearcă să vadă dacă un text este generat de inteligența artificială sau umană. Deja există avertismente că rata de succes a produselor pare să fie de 25%. Ca realizare, ChatGPT este evenimentul tehnologic al momentului. El oferă răspunsuri competente extrem de apropiate de cele ale unui om educat și informat, deși acestea sunt produse ale IA. A fost generată teama că se poate astfel favoriza extinderea plagiatelor și copiatului și a apărut un mare interes pentru instrumente de autocontrol care, la rândul lor, să detecteze dacă o creație de tip lucrare, articol, document, informație este produsă de inteligența artificială sau de un om. Pentru aceasta, OpenAI a primit miliarde de dolari de la Microsoft și astfel s-a impus în domeniul inteligenței artificiale generând modele sau texte, imagini, cu ajutorul unui program DALL-E.

Vedem că „soluțiile noi generează probleme noi”, lumea se complică în moduri mult mai „smart” (deștepte). Rata de eroare a unor teste cu soluții de autocontrol ca DetectGPT pe texte generate de software GPT se încadrează în cele 75%, procente estimate ca rată de eșec, dar toate acestea ne duc cu gândul că apucături umane, ca ascunderea greșelilor, minciuni, autoaprecieri, apar voit sau sunt induse comportamental de la om către IA.

În timp, perspectiva capătă astfel imaginea unor vremuri tot mai interesante, fascinante pentru lumea informațională! Remarcăm competiția dintre Google și Microsoft, care încep marea cursă pentru a obține un avantaj în domeniul IA. Motorul de căutare Microsoft, Bing, va avea integrată o componentă de IA, ChatGPT. Motorul de căutare Google are deja integrat un LLM – Large Language Model, iar ambele nu vor mai

oferi răspunsuri doar prin link-uri, ci vor încerca să răspundă cu un asistent personal.

Fiindcă vorbeam de erori, date chiar de sistemele de învățare proprii, sistemul informatic parcurgând în cazul GPT circa 500 miliarde de pagini, apar implicațiile economice. De exemplu, în evaluarea acțiunilor pe burse ale companiilor care oferă astfel de servicii, orice greșală poate fi penalizată cu miliarde de dolari pierderi. Deci iată de ce investițiile în domeniu se ridică tot la miliarde de dolari, deci lupta devine aprigă.

Dacă ChatGPT a generat atât entuziasm, cât și controverse de când a devenit open source, fiind folosit diversificat în întreaga lume de milioane de oameni pentru a scrie de la banale reclame, eseuri, linii de cod la pur și simplu încercări de a-i testa abilitățile, putem înțelege și implicațiile majore în multe alte domenii.

Tehnologiile și metodele de aplicare și utilizare sunt specifice diverselor domenii, dar sunt multe direcții legate direct de viața individului, ca acelea din medicină, robotică, mașini și transport inteligent, servicii social-media, care atrag după sine o problemă de etică a IA.

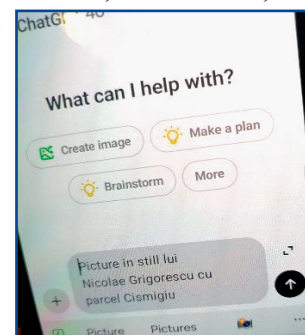
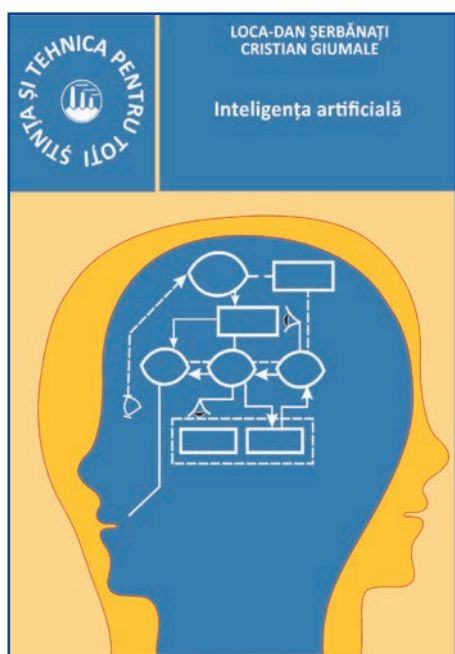
Am expus în imagini cererea adresată către site-ul IA, ChatGPT de a crea imagini ale Parcului Cișmigiu în stilul unor artiști, în final respectiv Van Gogh.

Dar IA este implicată în amenințarea existențială prin utilizarea în domeniul armelor tot mai performante, mai exacte, ceea ce ne conduce la paradoxul inteligenței artificiale și nevoia de control în utilizare și multă responsabilitate.

Forța explozivă a inteligenței artificiale, mai ales în utilizarea în scopuri destructive, conduce deja la a o privi cu frică, cu neîncredere.

Capacitatea IA de a crea, de a negocia, de a judeca în locul sau în sprijinul omului este amplificată de puterea de a gestiona rapid volume mari de date, depășind și viziunile actuale de Big Data. Aceasta conduce la responsabilități generale noi, uriașe, care se cer bine stăpânite, astfel că sunt de înțeles inițiative pentru promovarea și protejarea drepturilor cetățenilor în întreaga Uniune Europeană, prin care Parlamentul European cere limitarea folosirii inteligenței artificiale sau Recomandarea UNESCO privind Etica Inteligenței Artificiale, adoptată la 23 noiembrie 2021 (https://www.cnr-unesco.ro/uploads/media/f1077_recomandari-unesco-ai-site.pdf).

Parcursul între risc și performanță este identificabil în multiplele domenii în care există deja aplicații ale IA: recunoașterea și transcrierea vorbirii, servicii voce online pentru clienți, agenții virtuali online care înlocuiesc agenții umani, viziunea și prelucrarea computerizată a imaginii prin care tehnologia IA permite computerelor și sistemelor să obțină informații semnificative din imagini digitale, videoclipuri și alte date vizuale, motoare de analiză/recomandare cu decizia pe baza comportamentului anterior și alte date din istoric, tranzacționarea automată de acțiuni sau optimizarea portofoliilor de acțiuni.

Utilizarea IA în securitatea cibernetică și domeniile asociate informatice (machine learning, healthcare, business, engineering, robotics, information technology, military and government decision) aduce după sine performanțe spectaculoase.

Privind lucrurile prin perspectiva unei cronici a timpului, preocupările privind IA

sunt deja în mentalul public. Cartea Inteligență Artificială, între optimism și precauție de Mihai Bogdan Curelea și Petru Ștețcu, apărută în Editura Concordia, 2023, face o largă trecere în revistă a problematicii, parcurgând de la întrebările firești, dacă este Realitate sau SF?, la o deducție: AI este „O realitate din ce în ce mai clară”

În țară, Institutul de Cercetări pentru Inteligență Artificială „Mihai Drăgănescu” (ICIA www.racai.ro) al Academiei Române abordează o problemă de fond necesară dialogului și performanțelor specifice interacțiunii om-mașină: lexic, text, voce, traduceri, în fapt domeniile prelucrării limbajului natural, învățării automate

și achiziției de cunoștințe, instruirii asistate de calculator.

În țara noastră a fost creat, la 11 nov. 2022, Comitetul Român pentru Inteligență Artificială, sub patronajul prim-ministrului Guvernului României, cu secretariatul tehnic asigurat de Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării (MCID). Împreună cu ICIA, acest comitet va fi un cadru-umbrelă care, practic, va concentra toate forțele din societate care doresc să gândească viitorul și acest cadru al inteligenței artificiale din România. Se va include și un Consiliu Științific și de Etică în Inteligență Artificială și un Consiliu de Educație în Inteligență Artificială. În acest context, merită a fi amintite rezoluția Consiliului pentru Drepturile Omului privind „Dreptul la viață privată în era digitală” (A/HRC/RES/42/15; 2019) și rezoluția Consiliului pentru Drepturile Omului privind „Tehnologii digitale noi și emergente și drepturile omului” (A/HRC/RES/41/11; 2019). De altfel România excelează în strategii ca cea a cercetării, IA, cuantic computing,

Viitorul IA, în care Inteligență Artificială dialoghează cu omul, este deja prezent în sistemele informatice care gestionează serviciile social-

media, în sistemele informaționale și cele ale unor servicii. Explorarea, cercetarea și cucerirea spațiului, volumul imens de date geospațiale necesită utilizarea IA în mod intensiv.

La nivel european, Parlamentul European a propus o Foaie de parcurs pentru IA în UE și s-a propus o reglementare a IA pe termen lung, printr-o comisie care a evaluat impactul Aceasta denotă existența atât a unor mari oportunități, dar și pericole legate de viitoarele aplicații ale IA. Ne punem întrebarea dacă în final IA se apropie de inteligența umană, dacă va avea capacitate decizională sau doar executivă? IA este încă într-un stadiu incipient. Reglementările au apărut, dar sunt necesare eforturi de reglementare în domenii specifice, pe nișe restrânse. Inteligență Artificială marchează deja o nouă revoluție tehnologică.

Cel mai recent The „Global Risks Report” 2025, produs în mod exclusiv de „World Economic Forum”, semnaleză rezultatele adverse ale tehnologiilor de inteligență artificială.

Totuși echilibrul între „etică, risc și performanță” pentru IA devine favorabil iar mesajul „Ask ChatGPT anything” -întreabă orice- de pe site-ul <https://openai.com/> sper să vă motiveze în a încerca capacitățile.

Nicolae ROTARU, „VIU POST-MORTEM”

Geo CĂLUGĂRU

Meditație asupra rănilor sufletului

„Mai adânci și mai greu de vindecate sunt rănilor sufletului. Sunt psihice, aproape irecuperabile, ireparabile, iremediabile.” Nu cred că atunci, când tu, Nicolae Rotaru așterneai cuvinte, albul foii nu devenea umil. Scriai și lua foc sub peniță hârtia. Într-adevăr, nimic mai inutil dar și mai necesar ca poezia, creată de un dependent de cuvinte. Cu fiecare cuvânt, alcătuind și transmițând mesajul unui veac certăreț, care nu te putea smulge din legătura simbiotică, în care erai integrat în vibrația clipelor, ce le simțeai, în acele clipiri de timp când susura raza, acea rază de Dumnezeu, nucleul în jurul căruia gravitau inefabilele semne ale viului universal.

Cele 154 de volume – semnul trecerii prin tărâmul vieții terestre, fizice, peste pragul marii treceri prin operă în eternitate, încât, titlul acestei recunoașteri, are acoperire în acea iluminare sacră dăruită de Dumnezeu, să poată trece pragul către Cel care l-a înzestrat atât de total.

„Gloria și onoarea – spunea Schopenhauer – sunt gemene. Onoarea are în vedere calități ce se pretind de la toți oamenii; gloria numai însușiri, ce nu se cer de la oricine: fapte strălucite sau opere de valoare. Operele nu atârână de ocazii, ci de zămisliorii lor. Trecută prin simțurile scriitorului Nicolae Rotaru, iubirea de Patrie a ajuns să întruchipeze suprema frumusețe estetică. Să nu uităm ce spunea, cu deplină îndreptățire D’Alambert: „e prea mult pentru un muritor și glorie și tinerețe”. Nicolae Rotaru le-a dorit cu nesaț pe amândouă. Grijă pe care a avut-o să consemneze, cu fidelitate față de adevăr, faptele celor mulți și neștiuți, spre a nu fi îngropate în uitare, Nicolae Rotaru va fi considerat de viitorime un adevărat bard.

Aproape toate poeziile sale au o extraordinară forță educativă. Versurile sale originale se disting printr-un lirism purificat, însușire impusă de temperamentul său ardent de personalitate accentuată ale cărei trăiri sunt însoțite de imense combustii interioare.

În pieptul său palpită o inimă -plină de coarde, o subtilitate ce atinge treapta abstracțiunilor, pasiunea unui suflet înflăcărat după frumusețile gândirii și graiului românesc în puternicul cult al iubirii de Patrie.

Într-o discuție, ca de la prieten la prieten, Nicolae Rotaru mi s-a confesat astfel: „E așa de greu să pronunți cuvântul „Patrie” și să nu-ți simți sufletul cald și inima înduioșată. Să te gândești la moșia în care se odihnește praful oaselor strămoșilor tăi, la ogrorul ce hrănește cu sevă

puternică și spornică poporul din care faci parte – și să nu te simți înflorat de grija răspunderii ce o ai pentru viitorul lor – înseamnă să nu fii al nimănui și să nu meriți numele de om.

O altă trăsătură definitorie, pentru omul, scriitorul și prietenul Nicolae Rotaru este fidelitatea, concepția pe care o are despre aceasta și care-mi lămurește preocuparea deosebită pe care o are soția sa, profesoara de limba română, Zoe Rotaru de a-i întreține prezența printre noi în inedita ipostază de „viu post-mortem”, căreia s-a dedicat. Această carte, alături de volumul „Satul de sub sat”, sunt emblematice pentru a argumenta epitetul de fenomen și scriitor total cu care este gratulat de colegi scriitori și critici literari de înaltă probitate profesională.

Sunt fideli oamenii siguri de ei, puternici, cu o bună alcătuire lăuntrică. Datorită acestei structuri lăuntrice, Nicolae Rotaru cel dependent de cuvinte este un mare poet care se juca mereu cu sunetele ca să nu moară de disperare. Cu puțină vreme înaintea sfârșitului nedrept de timpuriu, poetul nostru trăia sentimentul unei acute crize de timp. Simțea cu durere că nu va duce la capăt numeroasele proiecte pe care și le făcuse iar faptul acesta părea de nesuportat. Era într-o perpetuă agitație. Îți lăsa impresia că fuge de ceva sau după cineva, că trebuia să ajungă, neapărat, undeva și că era mereu în întârziere. E un fapt pe care l-a și mărturisit într-o anume împrejurare, rămasă din păcate necon-semnată.

Poezia constituie pentru dânsul un act fundamental. Credea cu tot sufletul că poezia purifică și izbăvește sufletul. Omul este efemer, arta este eternă și de la un punct, arta își naște creatorul. Imaginativ din naștere, cu har de la Dumnezeu, Nicolae Rotaru a reușit să facă, în scrierile sale din viață un spectacol chiar și din situațiile limită. Destule argumente, ca să credem că Nicolae Rotaru a fost, este și va fi.

Cauțiunea judiciară

Avocat **Mariana-Daniela BĂDESCU**

În această ediție vom răspunde mai multor întrebări primite de la doamna Letiția Dobran din Bacău, doamna Leana Marioara Busnea din Sinaia, doamna Alexia Mincu din București și de la domnul Radu Mironescu, din Siliștea Snagovului.

Procedura stabilirii, depunerii și restituirii cauțiunii judiciare este reglementată de dispozițiile art. 1057 - 1064 C.pr.civ., care constituie dreptul comun în materia cauțiunii judiciare. Cauțiunea judiciară este o garanție, reală sau personală, a cărei constituire este impusă de lege sau dispusă de instanța judecătorească, în cazurile prevăzute de lege, în sarcina părții care solicită luarea anumitor măsuri procesuale, care prezintă riscul de a fi prejudiciabile pentru o altă parte din proces. Potrivit art. 1058 al 1 C.pr.civ., cauțiunea se depune, de regulă, în numerar. Conform art. 1058 - 1060 C.pr.civ., dacă partea în favoarea căreia se depune declară expres că este de acord, cauțiunea va putea consta și în instrumente financiare, un drept de ipotecă imobiliară sau mobilă ori o creanță ipotecară sau aducerea unui fideiutor. Când este instituită asupra unei sume de bani sau asupra unor instrumente financiare negociabile, cauțiunea judiciară este, ca natură juridică, un gaj. Spre deosebire de reglementarea anterioară, procedura actuală permite instituirea cauțiunii și sub forma altor garanții în afara gajului asupra unei sume de bani. Așa cum reiese din dispozițiile art. 1058 și urm. C.pr.civ., pentru constituirea cauțiunii judiciare sub forma altor garanții în afara gajului asupra unei sume de bani este necesar acordul expres al beneficiarului cauțiunii. Rezultă că instanța nu îl poate obliga pe debitorul cauțiunii judiciare la constituirea acesteia sub una din formele reglementate la art. 1058 al 2, art. 1059 și 1060 C.pr.civ., ceea ce înseamnă că, în formele menționate, cauțiunea judiciară va avea întotdeauna caracter convențional. Atunci când constă într-o sumă de bani sau în titluri de valoare emise de stat ori de unitățile administrativ-teritoriale, constituirea cauțiunii judiciare are loc prin depunerea bunurilor menționate la Trezoreria Statului, la CEC Bank-S.A. sau la orice altă instituție de credit care efectuează astfel de operațiuni, consimțământul beneficiarului cauțiunii de a primi bunul în garanție fiind suplinit prin dispoziția instanței. În același mod se constituie și cauțiunea judiciară constând în instrumente financiare altele decât titlurile de valoare emise de stat sau

de unitățile administrativ-teritoriale, în acest caz consimțământul beneficiarului de a primi bunurile în garanție fiind exprimat expres în fața instanței. Atunci când cauțiunea judiciară se constituie prin depunerea de instrumente financiare, valoarea acestora va fi cea arătată în cuprinsul lor. Potrivit art. 1059 al 2 C.pr.civ., când s-a acceptat cu titlu de cauțiune un drept de ipotecă, instanța va dispune, din oficiu, intabularea acestuia sau, după caz, înregistrarea la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare (actualmente Registrul Național de Publicitate Mobilă instituit prin Legea nr. 297/2018), iar, conform alin. 3 al aceluiași articol, cauțiunea care constă într-o creanță ipotecară produce efecte din momentul înscrierii sau notării rangului în cartea funciară, de către instanța din oficiu. Din coroborarea acestor dispoziții cu cele ale art. 2377 alin. 1 și art. 2409 C.civ., rezultă că, în cazul în care cauțiunea judiciară îmbracă forma ipotecii imobiliare sau mobiliare ori a unei creanțe ipotecare, constituirea acesteia are loc: *prin înscrierea în cartea funciară, pentru ipoteca imobiliară; *prin înscrierea în Registrul Național de Publicitate Mobilă, pentru ipoteca mobilă sau creanța ipotecară. Întrucât instanța nu dispune constituirea ipotecii, ci ia act de acordul de voință al părților în vederea constituirii cauțiunii judiciare sub această formă, ipoteca își păstrează caracterul convențional. Având în vedere că legea procesuală civilă nu cuprinde dispoziții speciale derogatorii de la dreptul comun cu privire la

forma convenției de ipotecă, aceasta va trebui să respecte condițiile prevăzute în acest sens de art. 2378 alin. 1 C.civ., respectiv de art. 2388 C.civ. În cazul aducerii unui garant, cauțiunea se constituie potrivit procedurii prevăzute de art. 1060 alin. 2 și 3 C.pr.civ., respectiv va stabili, cu citarea părților, un termen la care garantul să fie înfățișat. Dacă garantul este încuviințat de instanță, el va da în fața acesteia ori prin înscris autentic, după la dosarul cauzei, o declarație că este de acord să garanteze până la nivelul sumei stabilite de instanță. În acest caz, fideiusiunea nu se constituie prin dispoziția instanței, ci ia naștere în temeiul convenției dintre fideiutor și beneficiarul cauțiunii judiciare. Așadar, garanția personală nu are caracter judecătorec, din dispozițiile art. 1060 C.pr.civ. rezultând că instanța de judecată încuviințează garantul adus de debitorul cauțiunii și acceptat expres de beneficiarul acesteia. Încuviințarea

garantului adus de debitorul cauțiunii judiciare nu va fi acceptată de instanță decât dacă acesta întrunește condițiile cerute de art. 2285 C.civ. pentru a deveni fideiutor, respectiv este o persoană capabilă de a se obliga, domiciliată în România și care are și menține în România bunuri suficiente pentru a satisface creanța, condiții care nu trebuie îndeplinite în cazul în care beneficiarul cauțiunii a cerut o anumită persoană ca fideiutor. Sub aspectul efectelor constituirii cauțiunii judiciare, trebuie diferențiat între cauțiunea judiciară constituită prin depunerea în numerar sau prin instrumente financiare și cea constituită sub forma ipotecii mobiliare sau imobiliare ori asupra unei creanțe ipotecare. Potrivit art. 1061 C.pr.civ., constituirea cauțiunii judiciare prin depunerea în numerar sau în instrumente financiare are ca efect indisponibilizarea bunurilor respective față de creditorii depunătorului și de cei ai depozitarului. În acest caz, cauțiunea judiciară va putea fi eliberată numai beneficiarului ei, atunci când acesta formulează cerere pentru plata eventualei despăgubiri cuvenite. Indisponibilitatea cauțiunii încetează față de creditorii deponentului, în măsura în care urmează a-i fi restituită acestuia. În ceea ce privește garanțiile reale, din momentul îndeplinirii formalităților de publicitate, acestea devin opozabile terților, inclusiv creditorilor constitutorului cu drepturi anterioare ori ulterioare garanției în discuție, astfel încât beneficiarul cauțiunii va suporta, dacă este cazul, concursul altor creditori. Codul de procedură civilă reglementează mai multe măsuri pentru luarea cărora cauțiunea este obligatorie sau, după caz, lăsată la aprecierea instanței. Dintre acestea menționăm: *suspendarea judecării procesului până la soluționarea cererii de strămutare (art. 143 C.pr.civ.); *încuviințarea executării provizorii judecătorești, precum și suspendarea executării provizorii (art. 449 și 450 C.pr.civ.); *suspendarea executării hotărârii atacate cu recurs, contestație în anulare sau revizuire, la cererea recurentului, contestatorului sau, după caz, revizuentului (art. 484, 507 și 512 C.pr.civ.); *punerea deoparte a creanțelor creditorilor intervenienți, când acestea sunt contestate (art. 692 al 6 C.pr.civ.); *suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare (719 al 2 și 3, cu excepția al 4 C.pr.civ.); *înființarea măsurilor asigurătorii (art. 953, 970 și 975 C.pr.civ.); *suspendarea evacuării dispuse pe calea procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept (art. 1045 al 1 teza a II-a C.pr.civ.). Conform art. 1057 alin. 2 C.pr.civ., dacă legea nu prevede altfel, cauțiunea nu va reprezenta mai mult de 20% din valoarea obiectului cererii, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, nu va putea depăși suma de 10.000 de lei. A se vedea și dispozițiile speciale cuprinse în art. 143, 653 alin. 2, 719 alin. 2 și 3 C.pr.civ.

Baroul București
-0721 867 155
avocatdanielabadescu@gmail.com

Principalele evenimente ale anului 2025

Radu LEVÂRDĂ

Tradiționalul turneu al celor patru trambuline, la sărituri cu schiurile,, desfășurat la cumpăna dintre ani și în primele zile din ianuarie a fost câștigat surprinzător de tânărul austriac Daniel Schoferig, urmat de conaționalii Johannes Hoerl și de principalul favorit Stefan Kraft. A urmat Turul de schi, în care s-au impus reprezentanții Norvegiei Therese Johaug și Johannes Klaebo. Competițiile importante ale sezonului alb au continuat cu etape din cadrul Cupei Mondiale, campionate ale lumii la bob, sanie, skeleton, biatlon, schi alpin, schi nordic, hochei pe gheață, patinaj artistic, Festivalul Olimpic de iarnă al Tineretului European (FOTE) a avut loc în Georgia la Baturiani.

Mondiale și Europene la diverse discipline

Primul campionat mondial al anului a fost organizat pentru întâia oară în trei țări, Norvegia,

David Popovici

Ancuta Bodnar-Simona Radiș - canotaj

Cătălin Chirilă - canoe

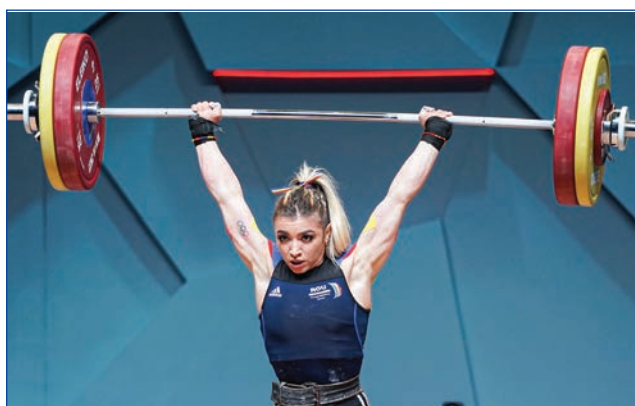
Danemarca și Croația, din nou fără naționala de handbal masculin a țării noastre. Apoi, cele de înot, la Singapore, unde așteptăm noi succese pentru David Popovici, de scrimă, la Tallinn, Estonia, gimnastică ritmică, la Rio de Janeiro, volei masculin, unde echipa României va reveni după...38 de ani, atletism, la Tokyo, lupte, la Zagreb, gimnastică artistică, în Indonezia,, judo,

Bernadette Szöcs - tenis de masă

la Budapesta, de handbal feminin, în Germania și Țările de Jos, haltere, la Forde, Norvegia,

Dintre evenimentele continentale rețin atenția Europenele de atletism indoor, din Olanda, de

Mihaela Cambei - haltere

Loredana Toma - haltere

Lăcrămioara Perijoc - box

haltere, la Chișinău, de lupte, la Zagreb, de canotaj, la Plovdiv, de gimnastică ritmică, în Estonia, de baschet feminin, în patru țări, Italia, Grecia, Cehia, Germania, de gimnastică aerobică, în Azerbaidjan.

Alte competiții tradiționale

Iubitorii diverselor sporturi vor mai fi conectați la cele patru turnee de Grand Slam la tenis de câmp, Australian Open, Roland Garros, Wimbledon, US Open, la tururile cicliste ale Italiei. Franței și Spaniei, cupele continentale la handbal masculin și feminin, Cei care îndrăgesc sportul rege vor urmări, de asemenea, meciurile echipei României din preliminariile pentru Mondialele de anul viitor și turneul final al Europeanelor under 21. Se anunță palpitante și cupele continentale la handbal, întrecerile de Moto GP, și Formula 1.

Concursuri de top în România

După Cupa Mondială la polo, desfășurată la bazinul din Otopeni în luna ianuarie, cu participarea a 11 echipe, câștigată de echipa Greciei, care a trecut în finală de marea favorită, Ungaria, au urmat alte competiții importante la tenis de câmp, Transilvania Open, feminin,

Andreea Grecu - medalia de argint la monobob, etapă de cupa mondială la bob

la Cluj-Napoca, Țiriac Open, masculin, 250, la București, hochei pe gheață, Divizia I, la Sfântu

Andreea Grecu - cursă spectaculoasă în monobob

Gheorghe, Europene de fotbal under 19, de polo, under 18, la Oradea, și mondialele de înot pentru juniori, la Otopeni, cu participarea a peste 600 de sportivi din 100 de țări.

Festivitate de premiere la monobob

...să menținem aprinsă Lumina Vieții...

George VLAICU

În urmă cu câteva zile, la un ceai aromat de după-amiază călduță de-nceput de primăvară, am avut revelația să o reîntâlnesc, după o perioadă ceva mai întinsă de timp, pe doamna ELENA ARMENESCU, un nume de referință în medicina românească și nu numai, valoroasă scriitoare și remarcabilă publicistă, membră a Academiei Oamenilor de Știință din România. Excelența Sa a avut amabilitatea să-mi acorde un scurt interviu pentru revista „Cronica Timpului”, publicație editată de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România.

GEORGE VLAICU: Distinsă doamnă doctor, vă mulțumesc mult pentru timpul prețios alocat acestui interviu! De la început vă adresez rugămintea ca la tot ce v-aș întreba să-mi răspundeți nu din cărți, indiferent cât de exacte ar fi ele, ci numai din munca dumneavoastră proprie, de decenii, desfășurată în slujba sănătății. Pe fond, cum ați defini starea de sănătate? Dar boala sau afecțiunea?

ELENA ARMENESCU: Mulțumesc mult pentru invitația de a răspunde întrebărilor dumneavoastră! Desigur, după aproape patruzeci de ani de practică medicală, la care mai pot adăuga anii din timpul studenției, când făceam practică la patul bolnavului în clinicile universitare, fiecare coleg aflat în această situație, nu numai eu, avem multe de spus privind sănătatea, din propria experiență. În ceea ce privește definirea stării de sănătate, conform definiției adoptată inițial de Organizația Mondială a Sănătății, ea se caracterizează printr-o „bunăstare fizică, mintală și socială care nu constă doar în absența bolii sau a infirmității”. Ulterior, au completat și cu precizarea: „capacitatea de a duce o viață productivă social și economic”. Desigur, nu este o formulare satisfăcătoare, deoarece a fi sănătos la minte și la trup înseamnă mult mai mult. S-au adus imediat critici, în primul rând că sănătatea nu este o stare, un flash cadru, ci un proces în deplină desfășurare, ca însăși viața. Organismul trebuie să-și dovedească eficiența funcțională și/sau metabolică în fiecare moment, adică să aibă abilitatea de a răspunde eficient provocărilor (de pildă stresului, unei răceli ușoare), precum și în mod eficient a restabili și susține o „stare de echilibru”, cunoscut sub numele de homeostazie. În afară de acest aspect, sunt ignorate total nevoile sufletești, credințele cetățenilor pământului, care știm cât sunt de importante, că mișcă milioane de oameni. Privitor la definirea bolii, la rândul ei este tot un proces în desfășurare, pentru că de multe ori evoluează mut, tăcut, în ascuns, mai cu seamă la adulți, ori de câte ori asupra organismului acționează factori care depășesc capacitatea lui de apărare și de restabilire a homeostaziei de care am amintit, prin urmare se creează un dezechilibru funcțional sau metabolic, exprimat prin contrariul stării de bine. Dacă nu se iau măsuri acest fenomen avansează, se dezvoltă până la neputință, infirmitate din cauză de boală (nu din accidente), sau chiar are un final nedorit.

GEORGE VLAICU: Mă întorc puțin în timp și știu că ați vizitat cunoscutul centru antic de însănătoșire, Epidaur, din Grecia. Cum se vindeau bolnavii în antichitate, ce metode aveau la îndemână?

ELENA ARMENESCU: Istoria medicinei este de-a dreptul captivantă și, într-adevăr, când mergi la fața locului, în Epidaur unde a trăit Asclepios – zeul medicinei la vechii greci – constăți preocuparea pentru sănătate încă din cele mai vechi timpuri. Ca și la egipteni, medicii erau totodată și preoți. Așezământul – acum complet reconstituit – era format dintr-o construcție rotundă sub care se afla un labirint numit Tholos și una dreptunghiulară lungă, un fel de dormitor numit Abaton, unde erau cazați pelerinii. Noaptea, sub efectul unor licori hipnotice administrate de preoți, zeul te vizita în somn și-ți spunea tratamentul. A doua zi, unul din preoții templului te întreba ce anume ai visat și ce sfaturi ți-a dat Asclepios. Cum procedai dacă erai un pacient? Mai întâi te rugai în Templul lui Asclepios. Apoi făceai o baie de purificare în Fântâna Sacră și pe urmă aduceai ofrande. Cei bogați sacrificau un taur, cei mai puțin bogați sacrificau un cocoș, iar cei săraci câteva fructe. Nimeni nu oferea bani. Tratamentul ulterior însă trebuia plătit. Așadar, existau unele reguli pentru ca bolnavii să se poată bucura de însănătoșirea oferită de Asclepios. Trupul trebuia să fie purificat, iar această purificare se obținea prin post, abținerea de la vin și de la raporturi sexuale. Din ceea ce a ajuns până la noi se spune că pacienții, alături de preoți, rosteau rugăciuni incantatorii (un fel de mantră), alții spun că pacienții cu răni supurânde erau duși în labirintul aflat sub Tholos, alții spun că se făceau anumite băi cu plante medicinale sau se efectuau exerciții fizice într-o sală specială numită gimnaziu. Descoperiri privind binefacerile sunetelor de o anumită vibrație, i-au determinat pe unii contemporani să explice că recitarea imnurilor de o anumită vibrație sau aerul purificat din jurul Tholos-ului ar fi ajutat la vindecare sau la punerea într-o anumită stare, receptivă, de exaltare, care te ajuta să te vindeci mai repede. Preoții medici aveau ca sursă de inspirație observarea (pacientului) și experimentul.

Oricum, în mod miraculos, orice bolnav era vindecat! Văzut prin lumina celor știute azi, se pare că un rol important îl avea (și) autosugestia. Pentru vindecări, ei se bazau pe ceea ce le oferea natura și au inventat metode de administrare care se

Purtând cu cinste Crucea în grad de Officer

folosesc și azi: infuzii, decoct, aplicații locale, masajul locului dureros, aveau truse chirurgicale, făceau incizii, drenaj, etc. Identificau fenomenul inflamator prin semnele sale cardinale, valabile și azi: calor (căldura locală), rubor (înroșire), tumor (tumefiere, umflătură), dolor (durere) și function laesa (deficit funcțional). Dacă era o acumulare de puroi, soluția era ubi pus, ibi evacuatio! Adică, unde este puroi, evacuează-l, creează o deschizătură pentru evacuare.

GEORGE VLAICU: Chiar și în prezent pe lângă prescripțiile medicamentoase sunt recomandate, pentru anumite afecțiuni, metodele naturale, clasice. Care ar fi acestea?

ELENA ARMENESCU: În primul rând produse api-fito-terapice, apoi factorii naturali de mediu. Nu întâmplător stațiunile balneare care oferă ape termale, terapeutice, aer curat, nepoluat, plus recomandările privind consumul anumitor ceaiuri, semințe, fructe cu anumite proprietăți terapeutice în funcție de fiecare afecțiune. La noi în țară sunt cunoscute stațiunile Covasna, Vatra Dornei, Buziaș, pentru boli cardiovasculare, altele pentru bolile de plămâni, căi respiratorii (Govora, Slănic-Moldova, Ocna Sibiului) sau digestive (Călimănești, Căciulata, Borsec ș.a.) renale (Olănești), reumatism (Felix, Techirghiol, Băltăești).

GEORGE VLAICU: Care sunt metodele naturale considerate clasice?

ELENA ARMENESCU: Acestea sunt fitoterapia, masajul, apiterapia, descântecul, aromaterapia, presopunctura și meloterapia.

GEORGE VLAICU: Cum trebuie să fie produsele fitoterapice și cine este în măsură să le recomande?

ELENA ARMENESCU: În primul rând să provină din plante sănătoase, crescute pe soluri fără aciditate, departe de surse de poluare (cimitire, grajduri, deversări de ape uzate) și să fie recoltate conform unor norme cunoscute (după ce s-a evaporat roua, pe vreme însorită sau dimpotrivă pe vreme înnorată etc.). Vreau să precizez faptul că fitoterapia este parte integrantă a medicinei alopate de multă vreme. Stricnina, cafeina, atropine sau glicozidele digitale – toate sunt izolate din diferite părți ale plantelor respective. Privind alte plante medicinale, cel puțin la noi în Europa și pe continentul american, a fost o perioadă, după apariția medicamentelor de sinteză, când plantele medicinale nu se prea foloseau decât în mod empiric, recoltate din flora spontană. În ultimii zeci de ani de când s-au văzut fenomenele secundare nedorite ale multor medicamente (inclusiv alergii), populația și-a întors din nou atenția spre plante. În acest nou context, medicina alopatică și producătorii de medicamente și-au îndreptat și ei orientarea, astfel că în farmacii întâlnim colțul cu produse naturale. Corect, acum materia primă trebuie să provină din culturi controlate, să poată asigura calitatea de la semințe până la planta matură, să se poată face selecția plantelor cu cea mai mare concentrație de substanță biologic activă, astfel încât să se obțină cu brio extracția principiului activ. În lume (în special în Asia, Africa, America de Sud) și la noi în Europa, în fitoterapia tradițională se utilizează peste 50.000 de specii vegetale diferite, din care 1.100 specii studiate și 250 de specii folosite la prepararea medicamentelor moderne, așadar 25% din medicamentele moderne provin din plante medicinale, considerate superioare. Cine recomandă produsele? În primul rând medicii care cunosc beneficiile plantelor medicinale, în principal cei care au urmat cursuri de fitoterapie, homeopatie sau acupunctură, dar și alte cadre medicale care vin în contact cu pacienții (asistente medicale, terapeuți, maseuri).

GEORGE VLAICU: Puteți menționa afecțiuni sau genuri de afecțiuni care se pot trata cu metode naturale?

ELENA ARMENESCU: În principal, terapiile naturale sunt destinate să fie în primul rând folosite în mod profilactic, dar sunt mult ajutoare în afecțiunile cronice, în special la persoanele în vârstă. De pildă, despre păducel se spune că este „laptele bătrânului” prin proprietățile sale benefice asupra inimii. Infuziile, decoctul, tincturile din plante sau propolisul, mierea ori unguentele antiinflamatorii, sunt deja cunoscute de cei interesați de sănătatea lor în: diskinezia biliară, hepatita cronică, boli renale, afecțiuni respiratorii (astmul bronșic, bronșita cronică), reumatism.

GEORGE VLAICU: Fără îndoială, medicina alopatică ajunge, generic vorbind, zi de zi la stadii performante, de natură să facă adevărate minuni în vindecarea unor boli foarte grave ori a unor afecțiuni considerate netratabile. În ce măsură este complementată de medicina holistică?

ELENA ARMENESCU: Într-adevăr, medicina modernă tratează afecțiunile acute și orice fel de urgență medicală, fie vorba de o boală internă sau una care necesită intervenție chirurgicală. În perioada de convalescență sau recuperare medicală se pot asocia și terapii complementare, știind că plantele, mierea, fructele pe lângă valoarea lor nutritivă, conțin enzime, hormoni care ajută la câștigarea puterii, a energiei, la revigorarea organismului.

GEORGE VLAICU: Ce rol au dietele în menținerea și întărirea permanentă a sănătății?

ELENA ARMENESCU: Când aud această întrebare, îmi vine în minte aforismul Părintelui medicinei, Hipocrat: „alimentele să vă fie medicamente și medicamentele alimente” și ce mare dreptate avea! Dieta se referă la meniul unui om sănătos, care trebuie să fie echilibrat caloric și calitativ, adică să conțină proteine, glucide și lipide în anumite proporții, bogat în vitamine și săruri minerale. Acum se cunoaște foarte bine compoziția și valoarea calorică a fiecărui aliment precum și acțiunea lor în relație cu anumite boli, astfel încât s-au conceput regimuri alimentare pe afecțiuni: în primul rând pentru diabetici (regim hipoglicemiant), apoi pentru cei cu suferințe cardiovasculare (mai nesărat sau chiar desodat știind că sarea atrage apa, sărac în grăsimi saturate), renale (hipoproteic).

GEORGE VLAICU: Prin post periodic putem să ne detoxificăm organismul în mod natural?

ELENA ARMENESCU: Da, postul periodic este salutar. În timpul postului sunt consumate alimente din care rezultă mai puțină „cenușă”, adică produși de metabolism ca uree, acid uric, calciu. Când aceștia sunt în exces organismul îi depune în anumite locuri și rezultă nodulii gutoși pe la articulații, piteni calcaleeni sau calcifieri la nivelul altor articulații, la nivelul crosei aortei, sau a valvelor cardiace.

GEORGE VLAICU: Cum ne putem energiza și ridica vibrația exterioară în continuarea celei interioare?

ELENA ARMENESCU: Gândurile optimizante, pozitive, apropierea de divinitate, pacea interioară, sentimentele de iubire și recunoștință, rugăciunea, meditația, cresc vibrația interioară. Desfășurarea vieții în natură măcar două ore pe zi, mișcarea, sportul, odihna activă (îngrijirea unei grădini) toate cresc vibrația, adică o viață trăită frumos, fără sentimente de gelozie, ură, mânie, răzbunare, ceartă.

GEORGE VLAICU: Concomitent cu practicarea profesiei de medic, ați mers braț la braț cu creația literară, fiind autoare a zeci de volume de versuri și de proză. De când această înclinație, de unde vă vine inspirația? Ce tematici majore abordați în aceste genuri?

ELENA ARMENESCU: Cu această înclinație te naști, dar ea trebuie cultivată, întreținută prin lecturi și exercițiul scrisului, care la mine a început în copilărie, timid, cu câteva poezii. Germenii scrisului au rămas în adormire până am terminat studiile medicale care solicită mult timp, aproape toată ziua „full day” cum se spune acum, înțelegând prin aceasta și prima parte a nopții pentru studiu individual, apoi familia, copiii mici, astfel că am reluat scrisul mai târziu și am publicat primul volum de poezii în anul 1995. În afară de poezie scriu proză scurtă, eseuri, cronici, critică literară (vezi volumul Căutătorii sensului), poezii pentru copii și chiar roman.

GEORGE VLAICU: Sunteți foarte cunoscută și apreciată în mediile literare, inclusiv din străinătate, membră a Uniunii Scriitorilor din România, câștigătoare a multor premii pentru valoarea scrierilor dumneavoastră. Puteți să amintiți de cele mai importante?

ELENA ARMENESCU: În țară, am început cu premiul Arghezi, acordat în cadrul Festivalului consacrat autorului, desfășurat la Cărbunești, Tg. Jiu (edițiile din 1987, 1988) urmat de altele, iar în străinătate am obținut un Atestat de merit (2006) la concursul de poezie Una favola per la pace de

la Lugo, Italia - organizat sub egida Universității din Bologna. În 2015 mențione la concursul de poezie Corona (Italia). În anul 2021 la concursul internațional de poezie EUROPOESIE, organizat la Paris, premiu special din partea juriului. Aș adăuga încă: Diploma și Crucea în grad de Officier - pentru servicii aduse cauzei progresului, acordate de Regatul Belgiei - Bruxelles 2006, iar în anul 2011, Academia Oamenilor de Știință din România îmi acordă premiul George Emil Palade (pentru

Bruxelles, 2006

coautorat) la volumul științific Virusul, Spaima și Speranța omenirii. La Gala Celebrităților din 2018, desfășurată la București, alături de somități academice ale științei și practicii medicale românești și mondiale, și amintesc doar de Leon Dănăilă, Alexandru-Vladimir Ciurea, Corneliu Zeana și Mircea Beuran, am primit Diploma de Excelență și Trofeul Oscar.

GEORGE VLAICU: Numele dumneavoastră este întâlnit, de asemenea, în antologii, istorii literare, în volume comune, pe copertele multor lucrări și studii și tratate din domeniul medical, în mass-media scrisă ori audiovizuală. Sunteți invitată deseori în țară, dar și peste hotare,

la congrese, simpozioane și reuniuni științifice, uneori cu subiecte care exced

preocupările strict medicale. Relatați despre participarea dumneavoastră la câteva mai importante.

ELENA ARMENESCU: Desigur, participarea cu lucrări științifice este o bucurie, de fapt încununează munca și rezultatele pe care le expui, sau îți oferă șansa să ascuți relatări despre cele mai noi descoperiri în domeniile care te interesează, în care lucrezi. Am participat la majoritatea Congreselor medicale Naționale și câteva Internaționale de: Pediatrie, Cardiologie, Diabet și Boli de nutriție, Acupunctură, dar și la cele de Dacologie, istoria și arheologia fiind pasiunile mele din liceu. Lista lucrărilor prezentate, inclusiv la simpozioanele organizate de mine privind Medicina Complementară ar fi prea lungă. Citez doar câteva titluri de ordin medical: Prolapsul de valvă mitrală, Participarea cordului în afecțiuni extracardiace, Tulburările de ritm cardiac (cu ritm rapid), Efectul fitoterapiei hipoglicemiantă în diabetul de tip II, Strategii terapeutice în hiperlipemii, Astmul bronșic, boală reversibilă prin terapii combinate, Noutăți în imunologie; și lucrări de ordin istoric:

Ritualuri de tămăduire în evul timpuriu carpat; Călușul-dans terapeutic străvechi. Cele mai de răsunet au fost participările în anul 2000, la ONU, New York, la cea de a doua Conferință a Țărilor în curs de dezvoltare, reprezentând Uniunea Națională a Femeilor din România (UNFR), iar în anul următor, 2001, am participat la cea de a III-a Conferință organizată la Bruxelles, de data aceasta cu o lucrare în limba franceză, intitulată „Viața femeilor azi, în România.

GEORGE VLAICU: Pe plan social desfășurată activități intense, multilaterale, de importanță națională, și nu numai, fondând și făcând parte din asociații și organisme de interes național. Cred că distincții noștri cititori ar dori să ne vorbiți despre acestea.

ELENA ARMENESCU: În anul 1995 am fondat Fundația Mirabilis (de la Terra Mirabilis) care are drept scop cercetarea și promovarea Terapiilor naturale, al cărei membru de onoare a fost domnul academician dr. Ovidiu Bojor, alături de care am devenit coautor al mai multor volume de Medicină integrală, coordonate de domnia sa. Fac parte din mai multe ONG-uri: Academia Româno-Australiană, Asociația Iulia Hașdeu, Fundația Dana Ardelea, Academia Daco-Română, ultima fiindu-mi apropiată co-organizatoare a simpozioanelor de Terapii complementare, iar în primele trei activez ca scriitoare.

GEORGE VLAICU: Relativ recent, ca o recunoaștere la nivel înalt a valorii contribuției aduse pe tărâm științific, ați primit titlul de membru în Academia Oamenilor de Știință din România, secția a X-a (filosofie, teologie, jurnalism). Ce înseamnă pentru dumneavoastră această performanță? Puteți repeta aici, dacă nu este lung, cuvântul ce l-ați rostit la festivitatea de primire?

ELENA ARMENESCU: Într-adevăr, mă consider apreciată și totodată onorată de acest titlu. Totul s-a petrecut într-un cadru festiv, unde printre altele am spus: <<Noi avem nevoie să ne păzim gândurile, să nu lăsăm să vină spre noi larma, zgomotul supărător și bolnăvicios al lumii. Am rostit acest îndemn și cu alte prilejuri, mai ales în convorbirile cu pacienții, dar în zilele trecute am regăsit date privitoare la scriitorii antici și am fost surprinsă de vechimea cugetării, a înțelesului și a soluției date, adică refugiu în munca intelectuală. Citez din Titus Livius, celebrul istoric roman, pentru că el este acela de la care a rămas scris: „Eu din contră voi căuta o răsplată a acestei munci în faptul că cel puțin atât timp cât expun cu tot cugetul acele fapte din vechime, îmi voi feri privirea de relele la care a fost martoră generația noastră atâția ani” apoi am citat versul meu: Încinge-mă Doamne cu brăul despărțirii de deșertăciune!, după care am întrebat retoric: cum ne păzim gândurile? Citind poezie,

ascultând muzică, ocupându-ne în general de artă în timpul destinat recreării. Există însă după cum bine știm, un timp cronologic și un timp psihologic, un timp istoric și un timp sacru. Dacă vrem să intrăm în timpul sacru, citim cărți sfinte, ascultăm muzică liturgică, mergem la biserică, citim poezie religioasă! A urmat un fragment din poezia Iubire, cheamă-ne: cheamă-ne pe înălțimi /acolo unde strămoșii mei, ai ei, ai lui /zideau în vechime desfătătoare /altare solare,/ Noi cei mai aproape/ de lumină, de soare, să fim!>>

GEORGE VLAICU: Mai mulți ani de zile, datorită talentului nativ, v-ați împrietenit pentru totdeauna cu Thalia, ca membră a Trupei Teatrului NostruM, fondat la inițiativa doamnei Rodica Subțirelu, afiliat Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, asociație din care faceți parte. Vreau să amintiți câteva roluri în care ați excelat și pe care le-ați mai jucat oricând cu aceeași pasiune.

ELENA ARMENESCU: Da! Thalia, muza comediei, este una din cele nouă muze, din mitologia greacă (alături de Calliope, Clio, Erato, Euterpe, Melpomene, Polyhymnia, Terpsichore

Elena Armenescu și George Vlaicu

și Urania). Privitor la rolurile jucate, cel mai de succes cred că a fost cel al Miței Protopopescu din Five o clock, scrisă de inegalabilul I.L. Caragiale, pusă în scenă în regia actriței Claudia Motea, unde alături de celelalte personaje interpretate de Domnica Iosu, Mihaela Refca, Virginia Udatu, Mariana Anghel, Viorel Speteanu, Corneliu Zeana și George Vlaicu, am reușit să aducem zâmbetul sutelor de spectatori, inclusiv instituționalizați în așezăminte pentru seniori, unde ne-am deplasat cu diferite ocazii (sărbători religioase, 8 martie). Alte roluri am avut în spectacolul Porni Luceafărul spre Nemurirea lui Mihai Eminescu, apoi în fiecare spectacol dedicat anotimpurilor, în care cei care eram poeți și scenariști recitam din versuri proprii și scenete comice.

GEORGE VLAICU: În afară de lucrul la masa de scris și de teatru, ce alte preocupări vă încântă

existența? Călătorii? „Tăiați” valurile mării sau luați cu asalt muntele? Ascultați muzică? Citiți din creațiile confracților scriitori?

ELENA ARMENESCU: Da, toate acestea îmi sunt foarte dragi, despre toate am scris în poezii sau memorialistică. Primesc multe cărți de la confracții scriitori pe care le citesc cu plăcere și despre multe dintre acestea am scris cronici literare.

GEORGE VLAICU: Care este ultima carte care v-a apărut?

ELENA ARMENESCU: În anul 2024 mi-a apărut primul roman, intitulat DORA, dincolo de surâs.

GEORGE VLAICU: Puteți aminti câțiva critici literari care, prin timp, și-au pus girul asupra valorii operei dumneavoastră?

ELENA ARMENESCU: În volumul intitulat Creativitatea - Talantul iubirii apărut în anul 2023, am adunat aproape toate cronicile literare scrise de cei peste patruzeci de autori, care s-au aplecat asupra scrierilor mele, cărora le mulțumesc și pe această cale. Citez câțiva, printre care Prof.Univ.

Dr. Ion Rotaru, autorul monumentalei opere O istorie a literaturii române de la origini până în prezent, care mi-a făcut onoarea să scrie două pagini despre poeziile mele, apoi criticii literari și scriitorii Emil Manu, Aureliu Goci și Ana Dobre, respectiv Vasile Andru, Mihai Neagu Basarab, Cezarina Adamescu și mulți alții.

GEORGE VLAICU: La ce lucrați în prezent?

ELENA ARMENESCU: Acum finalizez un volum de proză intitulat Destinul călătorului și lucrez la un alt volum, Ieșirea din labirint. Măine trimit la tipografie volumul de poezii Când îți șoptește Universul.

GEORGE VLAICU: În încheiere, aveți de transmis vreun mesaj cititorilor?

ELENA ARMENESCU: Vreau să subliniez și să atrag atenția totodată cititorilor să nu uite că prin reavoință, neatenție sau ignoranță facem loc pătrunderii întinericului în care sunt dezlănțuite patimile, desfrâul, viciile și, în paralel, asaltului bolilor cauzate de necugetare și îndepărtarea de Dumnezeu.

Să nu pregetăm și să ne punem întrebarea: care este datoria noastră față de templul (așa cum a numit Iisus corpul fizic), adică de lăcașul sufletului? Răspunsul este să învățăm să ne depășim limitele și să avem puterea de a ne schimba și transforma viața prin asumarea de noi valori universale și spirituale! Să învățăm să aprindem sau să menținem aprinsă Lumina Vieții în inimile noastre, urmând calea binelui, a păcii, a armoniei, să ne respectăm reciproc și să ne bucurăm unii de alții!

Cronica Timpului

Revistă editată de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România

Redacția

Director general onorific

Doru Dinu GLĂVAN

Director general

Nicolae VASILE

Redactor-șef onorific

Rodica SUBȚIRELU

Redactor-șef

Marian DUMITRU

Redactor-șef adjunct

Daniela BĂDESCU

Redactor-șef adjunct

Teodora MARIN

Secretar general de redacție

Alexandru ȘTEFAN

Corector

Ioan GANEA - CHRISTU

Membri fondatori

Doru Dinu GLĂVAN

Rodica SUBȚIRELU

Marian Dumitru

Nicolae CABEL

Clementina TIMUȘ

Eliza ROHA

Claudia MOTEA

Senior editori

Ștefan PĂUN

Nicolae VASILE

Corina VLAD DIACONESCU

Marian DUMITRU

George CANACHE

Alexandre ANDREI (Paris)

Alexandru ȘTEFAN

Vergil COJOCARU - COVER

Octaviana DAIA

Consultanță juridică

Avocat Daniela BĂDESCU

Adresă

**Bd. General Gheorghe Magheru
nr. 28-30, et. 1, Sector 1, București**

Contact

Tel: 021 317 9225

Fax: 021 313 0672

cronicatimpului2015@gmail.com

uzpr/cronica-timpului

facebook.com/uzpr.org.ro

ISSN: 2393-1361

Tipărit la CNI CORESI SA

**Responsabilitatea juridică
pentru conținutul articolului publicat
aparține autorului**

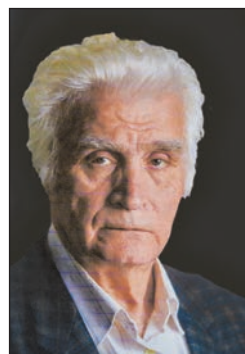

Motto-cugetare-aforism:

„Visele se împlinesc când ești treaz, crezi și nu faci umbra pământului degeaba”

Cover

„Cronica Timpului” scrie și păstrează istoria clipei

Prof. pictor **VERGIL COJOCARU-COVER**

În această pagină din „Cronica Timpului” lansăm grupul de pictori din „Flotila Artistică Albastră” a Ligii Navale Române pentru a putea fi cunoscuți de publicul iubitor de artă și frumos, care sperăm că le va aprecia talentul și dăruirea pusă în operele lor.

Fiecare artist plastic are un mod propriu de a trata arta, din punct de vedere cromatic, compozițional și desen, mod care îi este specific. El pleacă de la o observație globală și intuitivă, pentru a construi o operă artistică, plăcută publicului iubitor de artă, analizând detaliile prin prisma culorii, lucrări artistice proprii sufletului fiecărui creator.

Pictura, prin eleganța sa, are minunatul dar al unei manipulări artistice rafinate, prin care noi, cei ce iubim și înțelegem arta, primim căldura mângâietoare care binecuvântează, întărește și însuflețește iubirea pentru frumos.

Universul fiecărui pictor este fascinant. Cu privire pătrunzătoare, descoperă profunzimea lucrurilor și apeșează la orice, drept suport - hârtie, pânză, carton, colaj și tehnici tradiționale ale picturalității, dar și multe alte invenții. Toate acestea îl ajută pe pictor în nesfârșita sa aventură cromatică, să o trăiască cu multă pasiune dar mai ales suflet!

Eu pictorul Vergil Cojocaru - Cover, în calitatea mea de vicepreședinte cu probleme culturale, al **Ligii Navale Române**, filiala București, am propus conducerii Ligii să oferim pasionaților de artă, un

Două inimoase artiste plastice, Elena Stănescu Dordea și Alexandrina (Didi) Dinu, care, împreună cu colectivul încheiat în jurul lor, au dat naștere albumului „Un secol cu Liga Navală Română - 100 de pictori”, un volum, care îi va păstra pe artiștii plastici incluși în paginile sale, în amintirea colectivă, ducând prezentul artistic în eternitate.

Să mulțumim Creatorului, care în dragostea Sa pentru noi pământeni, ne-a trimis acești talentați și inspirați mănuitori ai penelului, care prin operele lor ne îmbogățesc viața! Să le mulțumim și celor 100 de artiști,

volum omagial prin care să vă facem cunoștință cu o sută de pictori, de profesii diferite, „îmbarcați” în „Flotila Artistică Albastră”, o mândrie a **Ligii Navale Române**.

care prin prea plinul sufletelor lor ne dauiesc în fiecare zi frumusețe!

Pentru **Liga Navală Română** este un motiv de bucurie, de mândrie că a putut contribui la apariția acestui minunat album!

100 pentru eternitate!

Aciobaniței Ștefania (Lia)
Aciobăniței Marian
Alexe Cristina Mihaela
Baban Valentin
Baibarac Ioana Raluca
Brănișteanu Andrei
Calin Marlina
Chirilă Anamaria
C Hiriță Ileana
Ciobanu Irina Valentina
Cojocaru Vergil - Cover
Cotigă Delia Jeanina
Dăbuleanu Maria
Dănilă Maria Cristina
Delgado Rivas Carolina
Dincă Victoria
Dinu Alexandrina (Didi)
Dumitrescu Marian
Ghinea Alexandru
Guțescu Gabriela
Nermln Hogeia· Susam
Horescu Ana (Anca)
Hultoană Ion
Iatan (Vasilii) Draga-Michaela
Ifrim Lacme
Ionescu Carmen
Iordan Ioana (Ina)
Dumitrescu Lazea Raluca
Năsturaș Marin Mihai
Manolache Neagu
Marinescu Crstiana
Mereuță Valentina Georgeta
(Valerie Blanche)
Micu Flaviu
Mihai Ecaterina
Mocanu Valeria
Morozan Elena
Niculae Robert Constantin
Păun Aneta
Penea Liviu Ovidiu
Pintilie Gheorghe
Poșan Nina
Poșarlie Marian
Preda Andreea (Cristina)
Gh. Prini Adelmo
Radu Elisabeta
Răducanu Mariana
Rădulescu Daniela Nicoleta
Mariana Rechileanu
Roma Daniela
Scarlat Rodica
Serghi Ileana
Sorescu Cătălina Adina
Speriatu Lenuța (Ella)
Stăicuț Neluța
Stănescu Cornelia-Elena
Stăn Escu Elena (Dordea)
Stoica Florian Laurenți U
(Stolka)
Stroe Alexandrina
Tirchilă Maria Magdalena
Tofan Valeria
Vișan Mirela
Zamfir Bilciu Paula

Demonstrând încă odată între-pătrunderea, simbioza, diferitelor forme de artă, poeta Doina Bîrcă a dedicat o poezie colegilor care au înlocuit pana cu penelul

Artiștilor plastici

Lumea culorilor te-ndeamnă,
Să-ți pui un dor, un cânt, un gând,
Într-o caleașcă roșie cu bidivii din aur
Când în tablouri le vezi călătorind.
Tandrețe, gingășie, ferestre și iubiri
În alb, albastru, verde, galben,
Dansează hora culorilor de bucurie,
Și ochii ni se umplu, de-atâta armonie.
Voi artiști plastici, ași ai culorilor ce le creați,
Cadre ce vă aduc apreciere și valoare,
Sădiți cu inima-n privirea noastră,
Considerație și stimă cu miros de floare.
Un gând curat și multă fantezie,
Buchete de iubiri puse-n culoare,
Pe mine, **Doina Bîrcă**, mă încântă,
Și cu-o îmbrățișare vă rămân datoare.

Doina BÎRCĂ